

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

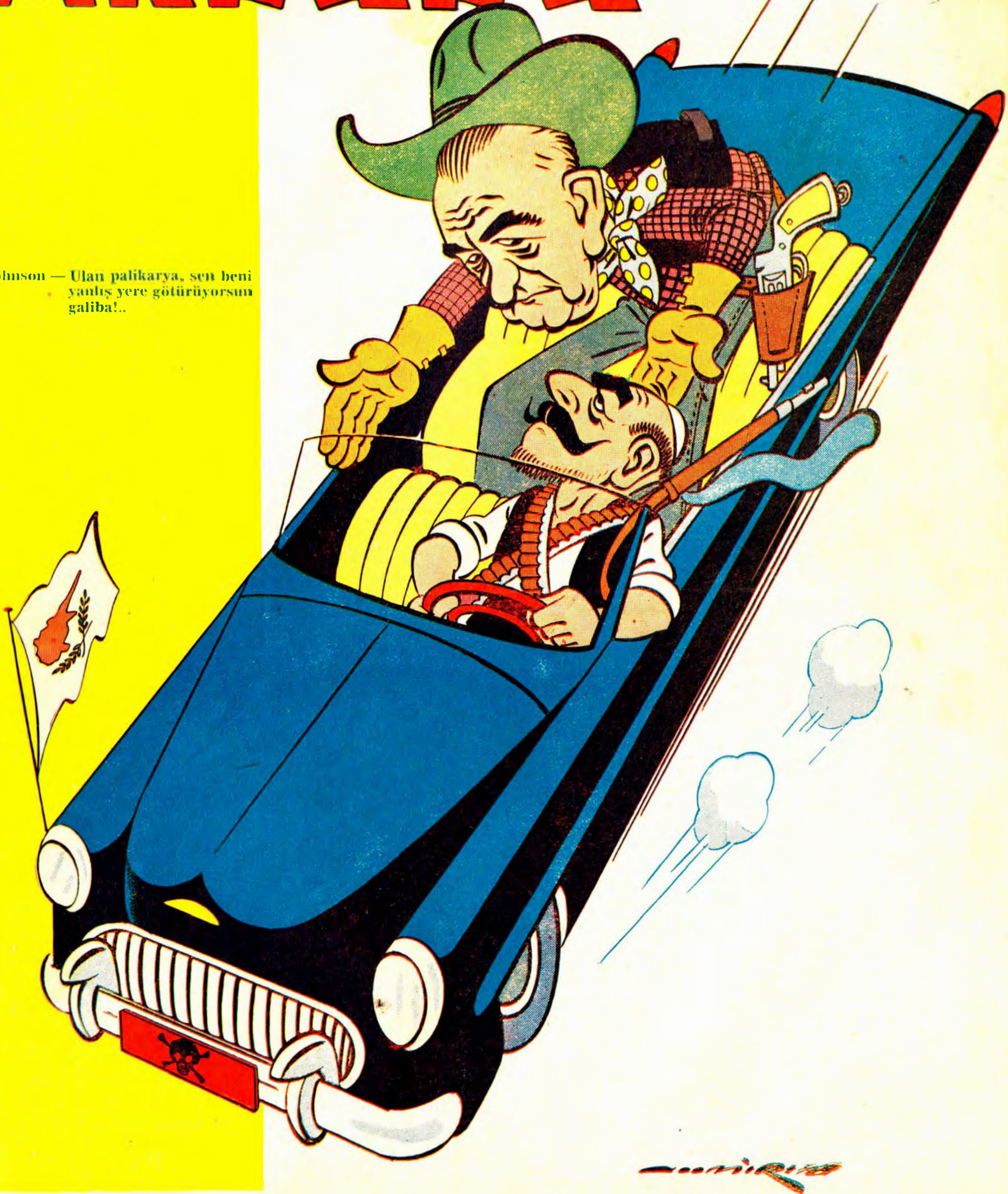
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKHAKHA

Johnson — Ulan palikarya, sen beni
yanlış yere götürüyorsun
galiba!..

Banka muamelelerinde

EMNİYET - SÜRAT VE KOLAYLIK

TÜRKİYE

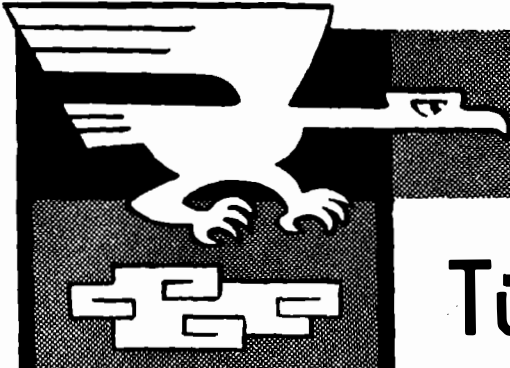
BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

Modern bankacılığın icaplarını uygulayan TÜRKİYE İŞ BANKASI, muamelelerinde emniyet, sürat ve kolaylık sağlamak yolunda hiçbir fedakârlıktan kaçınmamaktadır.

Türkiye İş Bankasının elektronik makineleri, muamelelerde emniyet, sürat ve kolaylık sağlar.

Akbaba

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BASYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli,
Orhan Kemal, Rifat
İlgaz, Naci Sadullah,
İlhan Selçuk, Selami
Yurdatop, Nizet Arzak,
Necdet Rüştü, Salâhat-
tin Kutlu, Zeyyat Selim-
oğlu, Cenap Güven, Bur-
han Esen, Kenan Akun-
cu, Reşit Aşçıoğlu, Vedat
Saygel, Kudret Sinan.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Ay-
dınlık, Ergin Ortaç,
Güliden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Raza, Turhan
Selçuk, Cafer Zorlu,
Mehmet Polat, Semih
Balcıoğlu, Mîm Uyku-
suz, Zeki Beyner, Bü-
lent Şeren, Burhan So-
lukçu, Şadi Dinççağ,
Mıstık.

Yazı işlerini fiilen
idare eden :
Kadri Yurdatop
Dizildiği ve basıldığı
yer :

Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı
50, Altı aylığı 25 lira.
Yabancı memleketlere
yıllığı 100, altı aylığı 50
lira. Uçakla gönderil-
mesi istenen aboneler-
den uçak masrafı ayrı-
ca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8-10
Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FİATİ :

Kapak içi, santimi 20 li-
ra, iç sayfalar 30 liradır.
25 Haziran 1964

Cilt : 6 — Sayı : 26

YIL : 42

Bu gazete Basın ahlâk
yasanına uymayı taah-
hüt etmiştir.

Türkiyenin Bekçi Babaları!

DEVİRİM dediniz mi, Cum-
huriyet Halk Partisi, bek-
çiliğini kimseye vermez.
Atatürk devrimlerinin bekçisi
odur: Politikanın Yeşil İmamı
Şemsettin Günaltay hocadan
başbakan yaptığı halde!.. Yalnız
Atatürk devrimleri mi?.. Ya
27 Mayıs'ın bekçileri? Ya üni-
versite bağımsızlığının, ya ba-
sın hürriyetinin, ya insan hak-
larının?..

Nerde bekçi lüzumsa C.H.P.
oradadır: Köy bekçilerinin, bağ
bekçilerinin, mahalle bekçileri-
nin, han bekçilerinin bile onlar-
dan olmadığı ne malûm? Belki
de bekçilik yönetmeliğinin en ö-
nemli maddesi budur: Halk Par-
tili olmak...

Baylarımız politika adamı de-
ğil, Türkiye'nin bekçi babaları!

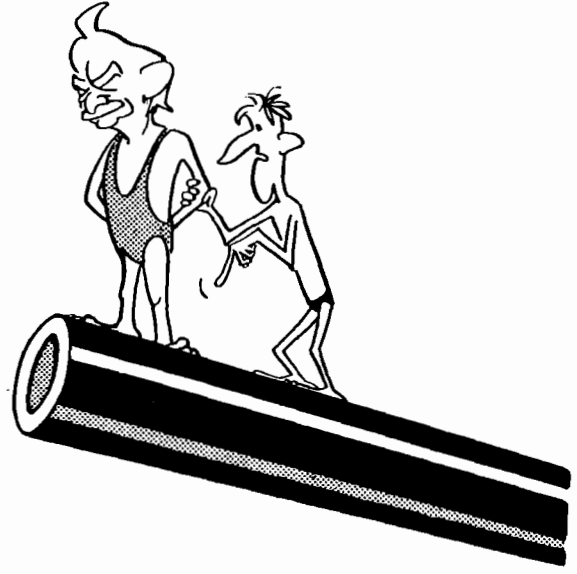
Bu şerefli ödevi, elbet hiçbir
kimse, hiçbir topluluk kendi te-
kelinde tutamaz. Üniversite pro-
fesöründen köy öğretmenine ka-
dar bütün eğitim kadrosu, gaze-
tesi ile, dergisi ile bütün basın
ailesi'nin yazarlar ve okurlar
kadrosu, bütün kara gücümüz,
bütün hava gücümüz, bütün de-
niz gücümüz, bütün düşünen ka-
falar, bütün duyan yürekler, be-
şiği 19 Mayıs 1919 dan sonra sal-
lanmış, onun adını duymuş, onun
yüzünü görmüş, onun gençliğe
seslenişini dinlemiş, okumuş,
ezberlemiş her Türk, bu eserle-
rin bekçisidir.

Ama, yeni Anayasa'mızın, Se-
natoda topladığı iki özel kadro-
yu, biz, hepimizden evvel bu
eserlerin ön koruyucuları, ön sa-
vunucuları görüyoruz: Tabii Se-
natörler'le Cumhurbaşkanlığı
kontenjanından gelenler...

Bunların ikisi de, sayı rejimi
ile gelen Milletvekillerimiz ve
Senatörlerimiz arasında, vazife
birliği taşıyan iki ayrı kuvvettir.
İkisi de, oy çoğunluğunu avuç-
larında tutan şeyh'lere, köy ağa-
larına şirin görünmek kaygusun-
dan uzaktır.

Senato'nun tabii üyelerini, hiç
kimse politika hayatında görev
aldıkları için suçlayamaz. Bir
ihtilâlden sonra bile, gözü dön-
müş partizanların nasıl yaman
bir gidiş tuttıklarını görmek,
onlara, başardıkları büyük işin
bitmediğini, onun bekçiliğini
yapmakla ödevli olduklarını gös-
terir.

O kadar genç, o kadar güzel
yaşta, evlerini, eşlerini, çocukla-

— Haydi Paşam, bir çivileme lütfen!

rını bir yana itip kelle koltukta
ölüme yürüyen bu kahraman-
lar, yaptıkları işin büyüklüğü
karşısında dilleri tutulmuş, so-
lukları kesilmiş, bir kenara yığı-
lıp susakalacaklar, öyle mi?

Ayıp olan, onların daimi Se-
natör oluşları değil, daimi sü-
kûta gömülüşleridir.

Cumhurbaşkanlığı kontenja-
nından seçilenlere gelince... Bu-
nun vatana edilmiş eski bir hiz-
metin mükâfatlandırılması, kırıl-
mış bir dost gönülünün alınması
için düşünülmüş bir siyasi bağış
olduğunu söylemeğe dilimiz var-
maz.

Bize göre bu, halkının henüz
yüzde yetmiş okuma yazma bil-

meyen bir memlekette, Senato
seviyesini, ne olur ne olmaz, on-
beş kişilik aydınlar, inanmışlar,
denenmişler kadrosu ile kuvvet-
lendirmek içindir.

Şimdiye kadar, bu iki kadro-
yu, seslerini yükseltecekleri nice
olaylar karşısında, tek duygu,
tek düşünce, tek sesle konuşur
göremedik.

Bir memleket için en büyük
tehlike, şikâyetleri dile getire-
cek bir çevredeki güçlü insan-
ların, vatandaşlarla bir köşede
fısıldaşır duruma düşmeleridir.

Atatürk devrimlerinin, 27 Ma-
yıs ilkelerinin bekçileri!.. Sesini-
zi ne zaman duyacağız?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Benim Değil, SENİN!

RIFAT ILGAZ

HÜSEYİN Alnigeniş, hisımla girdi odaya. Topuklarına kadar inen paltosunun eteklerini çamur içindeydi. Kulak memelerini içine alan şapkası, kovaya sokulup çıkarılmış gibi sırlıslıktandı. İki eliyle zor çıkardı kafasından. Çengele geliş güzel taktıktan sonra, yapıştı telefona. Her zaman da u-nuturdu bu şehirlerarasının numarasını, hay Allah!.. Seslendi bitişik odaya.

«Jale hanım!»
Ses yoktu. Çevirdi başını kapıya:
«Alefendi be!»
«Buyur beyim!»
«Nerde bu şey... Tövbe tööbe!.. Bu saate kadar hâlâ yemekte mi? Daktilo değil prenses... Ziyafete çağırılmışlar sanki... Herkesin daktilosu evinden getirir yiyeceğini, içeceğini, peynirdi, ekmekti, sarar sarmalar, alır yanına. Bizimki on iki oldu mu gider lokantaya kurur. Gider tabii, neden gitmesin? Eline dörtlüz lira para geçiyor. Söyle bakalım, şehirlerarasının numarası kaçtı?»

Başı, ister istemez Jale'nin odasından yana döndü. Böyle zamanlarda hızır gibi yetişirdi imdada... «Bilmiyorsun ha! Ne bilirsin sen. Sana söylüyorum, ne bilirsin. Söyle bakalım! Bu saate kadar nerde kaldı bu kız? Biri mi aldı götürdü yemeğe yoksa? Söyle be! Dilini mi yuttun! Yemin eder misin bu kızın hâlâ bu saate kadar yemekte olduğuna?»

Telefonun alıcısını küt, koydu yerine:

«Yani şu daktilo kız da olmasa Mersin'e ikimiz bir olup da telefon edemeyeceğiz. Vay bizim erkekliğimiz!»

Örkeyle yapıştı yeniden telefona:
«Ne olursa olsun... Sıfır... Ütü!.. Ne çıkarsa bahtına! Meşgul! Telefoncu kız da yemeğe gitmiş olacak, bizim daktilo hanım gibi. Haspam bi de kızıyor daktilo deyince. Efendim tercüme bürosu şefiymiş Tercüman da değilmiş! Tercüman deyince Ayasofya'da turist gezdiren, kafasını gözünü yara yara Almanca konuşan alıklık podralı madamalar gelirmiş gözünü önüne. Bildiği Almanca'nın içinden yarım Türkçemle ayna gibi çıkarım ben. Geçen gün soruyordu Konsinye ne demek diye. Konsinyeyi bilemediği için mektuptan bir mâna çıkaramıyormuş. Sen dedim yapacağın tercüme yap da Konsiyesi eksik olsun! Sıfır... Ütü!.. Çalışıyor. Geldin mi bayan, hoş geldin. Mersin'le işimiz çıktı. Numara mı, senin iki sayılık numaranı burda iki kişi zor çıkardık. Sen Yaş Üzüm de, anlar ordaki hanım kız. Ödemeli, ödemeli tabii... Orası da bizim ya! Zararı yok Mersin'in hesabına geçsin telefon parası... Çok bekleyecek miyiz? İki saat falan mı, acele olsun öyleyse. İşimiz essahtan acele! Ne Numaramız mı? Dur, söyleyim, otuzbeş çift sıfır beş... Hadi hanım kızım, elini çabuk tutuver biraz. Bak, Alefendi! Saat kaç, iki buçuk oldu bana kalırsa?...»

«İkibuçuk!»
«Nerde bu saçı hotozlu Hint azmanı kılıklı? Ne bereketli yememiş... Alefendi doğru söyle ara sıra sen de gidiyor musun yemeğe?»
«Hayır beyim... Estaafirullah! Biz kim lokantaya yemeğe gitmek kim? Uydururuz ayak üstünde ne geçerse elimiz!»

«Ha!.. Öyle de yoksa... Sen çocuk çocuk sahibi bir adamsın, çar çur etme eline geçen parayı. Şimdi bak, bir toparla zihnini. Bi telefon üzerine mi kalktı gitti bu kız, yoksa

kendiliğinden mi gitti? Aklını başına topla da söyle! Zil sesi falan, geldi mi kulağına?»

«Bi telefon oldu gibime geliyor. Sakın o gittikten sonra olmasın!»

«Kim kime soruyor be!»

«Tamam! O gittikten sonraydı. Zil çalınca koştum. Biri Jale'yi arıyor?»

«Ne?... Jale'yi mi arıyor?»

«Evet!»

«Kim bu arayan?»

«Söylemedi kim olduğunu!»

«Erkekli tabii...»

«Pek erkeğe benzemiyordu.»

«İnceydi sesi demek?»

«Eh, kalın sayılmazdı!»

«Kız arkadaşın yazıhanede mi?»

«Olur! Neden olmasın!»

«Evet, evet... Kız arkadaşındır...»

Bak Alefendi, senin birinci vazifen, buraya girip çıkana göz kulak olmak! Bundan sonra kuş uçup, karga sekmeyecek bu yazıhanede, anladın mı. Merdivende birini görsen, dikileceksin başına. Yani göz açtırmıyacaksın bu kıza! Hattâ, yazıhaneden çıkıp da yola düzüldü mü bakacaksın peşinden... Olur a... Hergelenin biri düşer peşine... Şöyle biraz gideceksin peşinden... Sonra gelip teker teker bana anlatacağın. Bu kız... Bu Jale dedikleri kız çok bitirim kıza benziyor, ne dersin? Anasının gözü kız, yaman kız haaa!.. Al şu paltoyu bakalım!»

Arkasından paltoyu sıyırdı, geçti aynanın karşısına. Avurtlarını diliyle şişirip sakal diplerindeki sivilleri incelemeye başladı.

«Haaa!..» dedi, «Ne diyorduk... Bu Jale denilen kızın var mutlaka bir dalgası... Bak, iyi dinle Alefendi, bi süalim var senden. Açık açık dostoğru söyleyeceksin! Geçen gün merdivenin başında yakaladım ben bu kıza. Kafa kafaya vermişler bi delikanlıyla. Şöyle sarışınca, inceden uzun boyluca... Sen mutlaka bilirsin bu delikanlıyı. Dinine imanına söyle doğrusunu... Bu kıza

ıçerde fingirderken gördün mü hiç? Odasında falan?»

«Valla beyim bi kere...»

«Ha? Bi kere mi dedin?»

«Kızın odasında seninkiyle bir gün...»

«Kim benimki, çabuk söyle!»

«Senin oğlan canım, Halit bey!»

«Neee? Halit haaa! Ne halt ediyordu odasında?»

«İçeriye postayı bırakmak için girmiştin, senin odaya. Kız bağırıyordu, olmaz burda, diye...»

«Vay anasını!»

«Olmaz! Olmaz!.. Gelirler diyor-du boyuna. Sonra, Ali fenedi diye seslendi. Peşinden de zile bastı. Ben mahcup olmasınlar diye sokaktan gelir gibi yaptım.»

«Nasıl oturuyorlardı, söyle açık açık! Vay namussuz vay! Demek bizim oğlanı baştan çıkarıyordu ha!»

«Kim kimi baştan çıkarıyordu, bilmem! Yalnız kızın yüzü pençe pençe kızarmıştı. Saçları da atılmış pamuk gibiydi. Yakası paçası kaymıştı bi yana...»

«Demek aralarında bi şeyler geçmiş demeye getiriyorsun!»

«Benim gördüklerim, bunlar...»

«Eee sonra!»

«Bana bi gazoz söyler misin Ali efendi, dedi.»

«Kim dedi, kız dedi tabii... Yanmış kızın içi...»

«Halit bey de bi kahve istedi, az şekerli...»

«Orta şekerli içerdi piç kurusu. Demek yüreği kabarmış, bastırmak için olacak! Hele duur sen! Sonra?»

«Sonrası sağlığın beyim!»

Bir ileri bir geri dolışmağa başladı. Bir sigara yaktı:

«Alefendi!» dedi, «Bi az şekerli kahve de bana söyle! Sonra git berber Namı'ye, sıraya koysun beni! Bi telefonu var geliyor dersin! Hadi bakalım!»

Geçti yeniden aynanın karşısına. Masanın üstünden aldığı iğneyle başladı sivillerini ameliyata...

İşine öyle dalmıştı ki, kapıdan girenin Jale olduğunun farkına bile varmamıştı:

«Nasıl?» dedi, «Boş mu berber?»

«Efendim, benim!» dedi, Jale suçlu suçlu.

«Ooo sen miydin Jale hanım!»

«Efendim özür dilerim. Bankadaki arkadaşım...»

«Hangi arkadaşın?»

«Nermin... Telefon etmişti bana. Kumaş alacakmış da... Beraber yemek yedik. Sonra aldık kumaşı...»

Elindeki gazeteleri, mektupları uzattı:

«Bir tanesi Hamburg'tan!» dedi.

«Hamburg'tan mı? Hemen aç da oku!»

Her şeyi unutmuştu. Jale zarfı açtı. Şöyle bir göz gezdirdi:

«Hofman kardeşlerden!»

Bundan önceki tercüman hep, Hofman biraderler derdi. Acaba hangisi daha çok Almanca biliyor diye düşündü Alnigeniş:

«Eee?» dedi, «Almış mı sandıkları?»

«Evet. 582 sandık portakal, 224 sandık limon!»

«Eziği, çürüğü?»

«2864 kilo portakal, 1260 kilo limon!»

«Güzel! Çok güzel!..»

«Efendim, anlıyamadım. Çürük miktarı bu sefer çok fazla değil mi?»

«Güzel... Güzel! Çok güzel!.. Anlamazsın sen. Satışlar konsinye! Yani çürüğü, eziği çıktıktan sonra para gelir bizim bankaya! Akreditif değil satışlarımız.»

«İyi ya efendim. Çürüğü çok çıkarsa para da az gelmez mi?»

«Az gelir...»

«Bunun neresi iyi?»

«Canım anlamayıver... Çürüğün parası da Alamanya'da kalır!»

«Demek bu malın çürüğü de para ediyor!..»

«Bırak uzun lafı da hesabı burda yazıldığı gibi deftere geçir. Biliyor-sun her sandıkta 25 kilo mal var. Çürüğü eziği düş! Tutarının yüzde ikibuçuk vergi... Yüzde bir onda üçü gümrük... Bunlar portakal. Limon değişir. Gümrük iki onda dört... Vergi ikibuçuk... Hadi bakalım, geçir benim el defterine!»

Şehirlerarası kesik kesik çalma-ğa başladı. Yapıştı telefona:

«Alooo!.. Mersin mi? Yaş Mey-va!.. Alooo!.. Halit! Sen misin! Yeni mallar yükleniyor mu? Sekiz yüz-

— Anahtarı bende!

den aşağı düşürme bu sefer. Limonu da beşyüz yaz! Şu Hofman biraderler, dürtüst insanlarmış vesse-lâm. Orda da bizim gibileri çıkar-mış meğer... Malı çıkarınca hemen İstanbul'a geçersin, yüklersin elma-ları trene. Sonra doğru uçakla Al-manya... Bedelsiz ithal müsaadesi çıktı. Artık alabilirsin arabayı... O dedüklerimi de unutma! Portakalın sandığı onüç Mark bırakıyor, limo-nun oniki, bilemedin onbir. Dedim ya aşkolsun şu Hofmanlara. 2864 kilo çürük gösteriyor 582 sandık portakaldan... Yola geldi en nihayet. Limondan da 1260 kilo... Ne demişler? Ya huyundan, ya tüyün-den... Almanları da benzettik ken-dimize... Masraf etme ha yollarda fazla! Bizimkileri de gör gitmişken, paralarını değiştiriver zavallıların! Dedim gibi portakal sekizyüzden aşağı olmasın, limon da en azdan beşyüz sandık! Üzümden daha bas-kın çıktı şu narenciye... Elma da fena değil. Sen diyordun ki Alaman zabıtası çürük zaptı tutmaz. Neden tutmazmış! Çürük zaptından Ala-man milletine var mı bi zarar. Ken-di parası içinde kalacak değil mi? Elmadan yarı yarıya çürük zaptı almadı mı Hofmanlar? Verir bu Alaman milleti, bilir işini! Adamına göre Türkü Türk... Fransızla Fran-sız!.. Elini çabuk tut! Bedelsiz ithal müsaadesinden faydalanalım. Bizi gene düşündüler, Allah razı olsun... Daha olmazsa kalsın ban-kada canım! Ne olur ne olmaz!.. İyi-ler, hepsi iyi!.. Kendini fazla yorma Alamanya'da... Kızların peşinde koşma fazla, kolla kendini!

Başını çevirdi birden Jale'ye. Öf-keden titriyor gibi geldi ona. Gene al al olmuştur yanakları. Alaylı a-laylı sırtarak telefonun sonunu bağladı:

«İyi kolla kendini. Uykusuz kal-ma! Hadi gözlerinden öperim, yo-lun açık olsun!»

Kapattı telefonu. Jale'yi uzun u-zun süzdükten sonra, çıktı. Traştan sonra geçti yerine. Hava kararıyor-du döndüğü zaman:

«Alefendi!» diye seslendi.

«Buyur beyim!»

«Ambara git! Sana eziklerinden bir kilo kadar elma versinler, gö-tür evine. Yesin, çoluk çocuk. Hadi bekleme fazla. Bizim Alamanya'ya mektuplarımız var yazılacak... Gi-derken bir kahve söyle bana... Jale hanuma da bir gazoz!.. Hadi, söyle ambardakilere... Yarın sabah san-dıklamağa başlasınlar artık!»

Kahveci gelip gittikten sonra kalktı yerinden kapıyı usulcana sür-güledi. Geçti Jale'nin odasına. Ber-ber pis bir kolonya sürmüştü. Bir-den kuscakmış gibi oldu Jale. Si-nek kaydı traşla pırl pırl olmuş yanaklarına ilişti gözleri. Büsbütün altüst oldu midesi. Olanun bitenin hiç farkında değildi Alnigeniş. Bir patron çalımıyla:

«Bitti mi mektubun tercümesi!» diye sordu.

«Yaptım...» dedi, «Bir makinesi kaldı!»

«Hadi bakalım! Bu akşam çok mühim işlerimiz var. İki mektup da ben yazdıracağım, Hofman bira-derlere...»

«Yazarız efendim!»

«Jaleee!..»

Bu tuhaf bir seslenişti. Anaç bir Mart kedisi miyavlamasıydı bu! Jale çalıştığı yerlerde buna benzer seslenişlere çok rastlamıştı:

«Ne var!» diye kaldırdı başını.

«Konsiye'nin ne demek olduğunu anladın mı?»

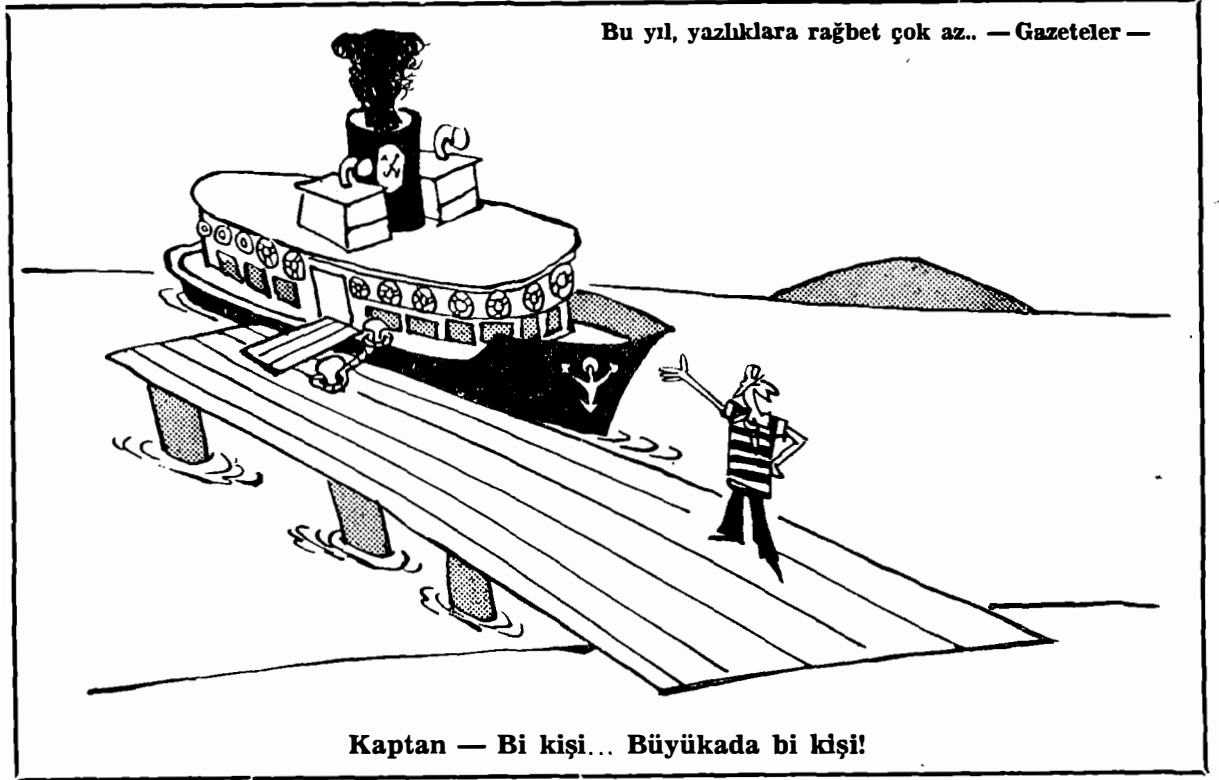
«Anladım efendim!»

«Yirmibeş kilo çürük portakal onbeş Mark... Çürüğün ne vergisi var, ne gümrüğü... Bunu da anla-dın mı?»

«Anladım efendim!»

«Beş ton üzümün yerine göre üç tonu da çürük çıkar, beş tonu da...»

«Anladım!»

Kaptan — Bi kişi... Büyükada bi kişi!

«Almanya'da kaç bin Markım var, onu da aşağı yukarı hesaplamışsin-dır!»

«Eh, aşağı yukarı!»

«Şimdi söyle şekerim, Almanya'da bir ay kadar kalmak ister mi-sin?»

Jale'nin yanakları gene al al ol-muştu. Gözleri o eski tatlılığını yi-tirmiş, öfkeden bulutlanıvermişti. Saçları hâlâ karmakarışık. Alnı-geniş, bu saçları okşayıp düzeltmek, bu pençe pençe kırmış yanakları ısırmak istiyordu. Ama neden çek-i-niyordu. Midesindeki yemeğin pa-rası bile kendisinden çıkan bu za-vallıdan neden korkuyordu bu ka-dar? Birden kavradı bileğini, çekti kendine. Sinek kaydı traş yüzüne değmişti Jale'nin yanakları diri di-ri... Kız, iki eliyle itti onu:

«Bağırırım pencereden!» dedi, «Oturun yerinize!»

İşte bunu beklemiyordu Alnige-niş. Vay anasını! Bayağı karşı gel-mek demektir. Saygısızlık bir ba-kuma:

«Ayıp!» dedi, «Hiç beklemezdim bunu, Jale hanım senden!»

«Ne bekliyordunuz, anılamadım!»

Alnigeniş, sandalyesini çekti geri geri:

«Demek Almanya'da bir yaz geçir-mek istemiyorsun!»

Hiç cevap vermiyordu.

«Demek Volksvagen küçük bir

araba sahibi olmak niyetinde de-ğilsin!»

«.....»

«Demek naylon çamaşırlara, şık çantalara, pahalı iskarpinlere ihti-yacın yok ha!»

«.....»

«Maaşının döryüzden bin liraya çıkmasına taraftar değilsin demek!» Genç kız masayı hızla itti ileri, doğruldu:

«Bunların hepsi olacak!» dedi, «Hem de Almanya'daki paracıkla-rınızla olacak... Hepsi!.. Hepsi!..»

Şaşırmıştı Alnigeniş:

«Olacak değil mi?» dedi, «Olacak tabii... Yaşal.. Hem daha da fazlası olacak!»

«Evet... Daha da fazlası... Evler... Apartmanlar, dükkânlar, ambar-lar!..»

«Neden olmasın sen benim olduk-tan sonra!.. Canım, şekerim benim! Daha neler, neler... Varım, yoğun sana feda olsun! İlk iş, burdan çı-kar çıkmaz doğru kuyumcuya gide-ceğiz... Bilezik... Küpe... Kolye... Ne beğenirsen! İstersen şık bir altın saat... Önce sen benim olacaksın, sonra bütün varım yoğun senin olacak!»

«Ben mi senin olacağımı!»

«Evet şekerim!»

«Olamam ki!..»

«Neden canım!»

«Olamam!»

«Olursun bir tanem, olursun!»

«Ben artık üç aylık çocuğumla başkasının oldum çoktan!»

«Ne? Üç aylık çocuk mu? Kim-den?»

«Yabancı değil, oğlundan!»

«Yalan!»

«Yalanı yok! Döntünce evleniyo-ruz!»

«Aslaaa!.. Razi değilim!.. Olamaz!.. Yalan!»

«Sayın patronum hiç telaşlanma-yın, hepsi olacak... Hele bir olma-sın!»

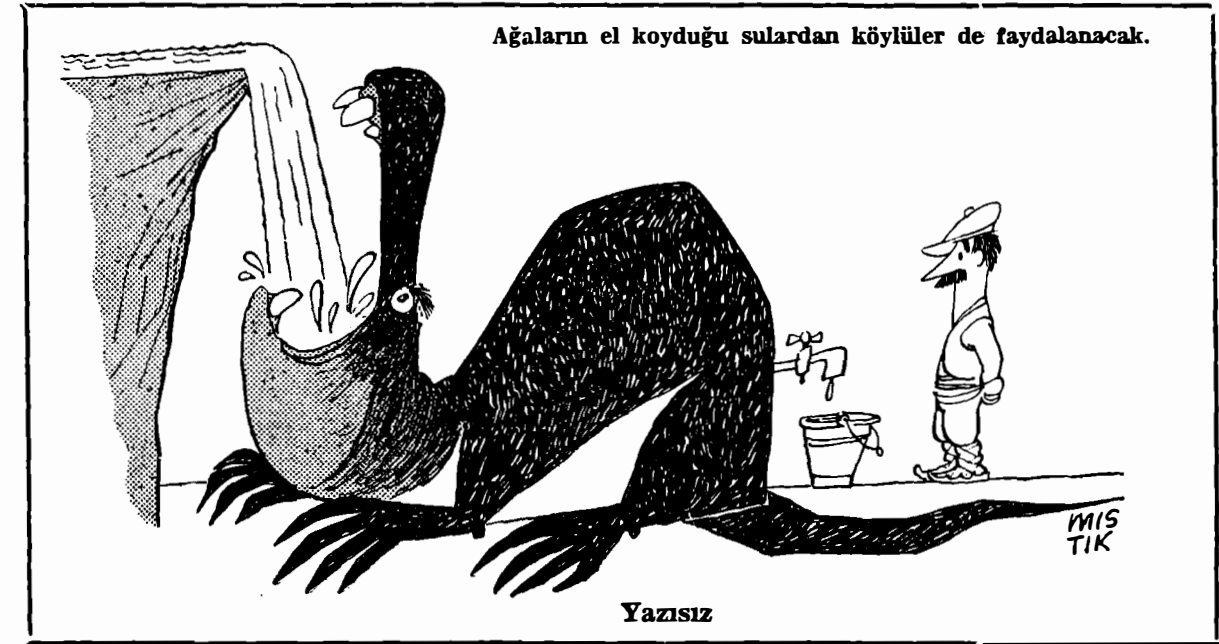
Çekmecedan bir gazete çıkardı, uzattı Alnigeniş'e. Tekrardan geri aldı:

«Okuyamazsınız!» dedi, «Ben oku-yayım, dinleyin! Maliye Bakanlığı hesap uzmanları, İzmir'de vergi kaçakçılığını önlemek, vergi mükel-lefiyeti dışında kalanları tesbit et-mek, dış ticaret dalaverelerini mey-dana çıkarmak gayesiyle dünden itibaren toplu yoklamalara başla-mışlardır!»

Alnigeniş yavaş yavaş kalktı ye-rinden. Önce paltosunu giydi, sonra şapkasını kulaklarına kadar geçir-dikten sonra:

«Hadi eyvallah, hanım kızım!» de-di, «Ben gidiyorum. İşlerini bitir-dikten sonra çekiver kapıyı. Anah-tar üzerinde. Sabahleyin erken ge-lir açarsın. Yazıhane benim değil, senin bundan sonra! Malın gibi kul-lan! Hadi hoşçakal!»

Rıfat ILGAZ

Ağaların el koyduğu sulardan köylüler de faydalanacak.

Yazısız

PAZARTESİ :

Lady Chinchilla'yı tanır mısınız? Nasıl tanımazsınız ki? Veya tanınmamak mümkün mü ki? Gazetelelimizin birinci sayfa-
rında sık sık boy gösteren (da-
ha doğrusu bacak, kalça ve gö-
ğüs gösteren) bu bayan, hem
Brigitte Bardot'nun yedeği, hem
striptiz yıldızı, hem de Ankara
Palasın gedikli artisti...

Şimdi Lady Chinchilla soyun-
mak için bir aylığına gene gel-
miş başkente... Tabii bu gibi ge-
lişlerinde her zamanki alışkan-
lığıyla basın toplantısı tertip et-
miş. Ve tabii bu basın toplantı-
sına genç gazetecilerimiz ko-
şmuşlar. Ve gene tabii basın top-
lantısında Lady Chinchilla öte-
sini berisini göstermeyi ihmal
etmemiş. Zaten buna benzer bas-
ın toplantılarında yıldızcıklar
soyunmasalar, gazeteciler niçin
koşup gitsinler? Cenevre Kon-
feransı veya Kıbrıs meselesine
dair bilgi alamıyacıklarına gö-
re, hafif anatomi üstüne çalış-
mak işlerine gelir.

Lady Chinchilla da bunu bilen-
lerden, ve gereğini yerine geti-
renlerden... Yalnız bu basın top-
lantısında bir de bomba patlat-
mış:

— Bir Türk hariciyecisiyle ev-
leneceğim, ama ismini şimdiden
açıklayamam... demiş.

Vallahi şaştık bu işe... Yani
hariciyecilerimizden birinin Lady
Chinchilla ile evlenmesine şaş-
tık. Çünkü sayın strip-tiz'cinin
haricen merak edilecek hiçbir
şeyi yok. Git gazineye otur, doya
doya seyret!

Ama dahilen yüreği neyle ya-
nar tutuşur? İşte o belli değil.
Bunun içindir ki Chinchilla, bir
hariciyeci ile değil, dahiliyecile
evlenmeli idi.

Hem ne dahiliyeci politikacı-
larımız var bizim... Seçiverseydi
bir Hacı diplomat canım...

SALI :

Adana'da bir düğün... Üç çift
evleniyor. Damatların üçü de
hem sağır hem dilsiz.

Düğüne davetli Adanalı hanım-
lar:

— Ah, demişler, ideal koca
böyle olur Kendileri dırıldır dır-
dılanamayacakları gibi hanım-
ları dırıldır dırıldırlansalar da duy-
mıyacıklar

Hürriyet gazetesinde okudu-
muz bu haber hoşumuza gitti.
Hele Adanalı hanımların sözleri
öylesine zor söyleniyor ki:

— Şu köşe yaz köşesi, bu köşe
kış köşesi... Bu duvarı badana-
lamalı mı, badanalılamamalı mı?
gibilerden:

— Bu koca dırıldır dırıldırlana-
mayacağına ve hanımın dırıldır
dırıldırlanmasının dırıldırını işite-
meyeceğine göre, bu evlilikte
dırıldırılma ve dırıldır olma-
cak demektir.

Şimdi bu satırları okuyan
sevgili okuyucularımız içinde,
bize kızıp:

— Be adam, karı koca dırıldır-
rının dırıldırılmasını bahane e-
dip de ne dırıldır dırıldırılıp du-
ruyorsun... diye dırıldır dırıldırıl-
nanlar vardır.

Dirıldırılanıyorum azız okuyu-
cularım, dırıldır dırıldırılanıyorum...
Çünkü ne yapayım ki dırıldırıl-
maya alışmışım: Çünkü ben de
evliyim.

Yani dırıldırılınmak benim de
hakkım.

ÇARŞAMBA :

Y.T.P. Karsta seçimleri kaza-
nacağına o kadar eminmiş ki:

— Bir senatörlük çantada kek-
lik... diyormuş.

Aman ne güzel, aman ne iyi,
aman ne fevkalâde, harikulâ-
de... İlk defa, öküzleri, danaları,
mandaları bir yana bırakıp şö-
yle küçücük, nazik, güzel bir hay-
vandan söz açtılar politikacıları-
mız...

Keklik pek şirin hayvandır.
Gerçi:

— Kekliği düzovada avlarım...
diye üstüne türküler bile yakıl-
mıştır, ama demek ki Y.T.P. li-
ler keskin avcı... Kars yaylâsın-
da bile keklik vuracaklar...

Haydi hayırlısı... Zaten bu sa-
tırlar Akbabada çıktığı zaman
av bitmiş ve kimlerin kazandığı
belli olmuş olacak. Ve şu ilkbaharın
canım günlerinde:

— Güvercin bakışlı, keklik se-
kişli... güzeller peşinde dolaş-
mak varken senatörlük arkasın-
dan koşmak pek akla yakın gel-
miyorsa da sonunda dört bin
kâğıt maaş olduğundan cümle-
sini mazur görüyoruz.

Zaten seçim propagandasının
deli dana ve kocamış öküz'den

kekliğe ulaşması büyük bir a-
dımdır. Bilindiği gibi keklik bir
kuştur.

Eh... Politikamız kuş beyinli-
ler eline kaldığına göre mesele
yok.

PERŞEMBE :

Üstad Ulunay Milletlerarası
Basın Enstitüsü şerefine Yıldız
Şâlesinde verilen ziyafete gitmiş.
İhtişama hayran olmuş. Yalnız
ayak büfesiyle dansöz İnci Birol'-
un dansını beğenmemiş:

— Nerede Sultan Azizin bes-
telediği «Tavşan Raksları», «Kor-
delâ dansları», «Lâle baleleri»?...
Bunlar icra edilse, gelen ecnebi
misafirleri bağlasak kazıkları
koparıp kendilerini ortaya atar-
lar...» diyor.

Pek sevinli Üstad, bilirsiniz,
tarih denizine iskandil atmış
basın pirlerindenidir. Konuştu
mu Abdülâzizden, Abdülhamit-
ten, Ziya Paşadan, Eşref'ten aşa-
ğı lâf etmez. Buna rağmen gene
de fazla yaşlı sayılmaktan kaçır-
mıyor. Anlattığına göre o gece
genç gazetecilerden biri gelip
sormuş:

— Hocam bu Şâle ne zaman
yapılmış?

— Ben yedi yaşında iken...

— Yani doksandan yedi mi
çıkardınız?

— Yok yüz altmıştan çıkar da
Zaro ağayla bir olalım.

Yıllara kafa tutan bir gençliğe
sahip olan Ulunay böyle kızar
mı canım! İster yetmiş, ister
doksan, ister yüz yaşında olsun,
Ulunay, Ulunaydır... Yani sirke-
leşmiyen cinsten bir şarap.

CUMA :

Gazetelerde tuhaf tuhaf haber-
ler okuyoruz. Gerçi okuna okuna
tuhafıkları kalmadı ama... İki
günde bir gözümüze iliyor:

— Aslen Lübnanlı bir kuyum-
cu on iki yılda 60 milyon lira
kaçırmış.

— Beyoğlunda bir Rum dük-
kancı iki yılda dört milyon lira
vergi kaçırması.

Ve kaçırın kaçırana... Bu çe-
şit havadisler kız kaçırma olay-
larını da geçti. Tren kaçırarak,
uyku kaçırarak, vapur kaçırarak

bize vergi... Vergi kaçırarak, pa-
ra kaçırarak, döviz kaçırarak da
onlara...

Bu durum karşısında gelin de
aklınızı kaçırmayın.

CUMARTESİ :

Bravo Haşım İşcan'a... Gerçek-
ten İş canlısıymış İşcan... Bele-
diye Meclisindeki AP. li üyeler:

— Gazeteler aleyhimize yayın
yapmaktadır... diye saçmalama-
ğa başlayınca:

— Gazetelerle uğraşacağımıza
şehir meseleleriyle uğraşın... de-
miş.

Bu örnek davranış bilmiyoruz ki
istenilen tesiri gösterdi mi, şu
bakımsız ve kirli İstanbulun
binbir derdi dururken üstlerine
vazifeymiş gibi «Basın da basın»
diye tutturanlar yalnız AP. nin
Belediye Meclisi üyeleri mi? Par-
lamentoda da arasıra bir mu-
halif milletvekili çıkar, elinde
bir gazete: «— Bakın ne yazmış!»

Sana ne? Ne yazmışsa yazmış.
Eğer kanunsuz bir şey yazmış-
sa, bu memleketin savcısı, mah-
kemesi var. Basın herkesin ho-
şuna gidecek şeyler yazmakla mı
görevli?

Bakalım bütün bunlara ne za-
man alışacağız.

PAZAR :

Eskilerin eşek şakası dedikle-
ri bir şey vardır. Böyle eşek şa-
kasına meraklı kişiler çoğalıyor
galiba. Bursada Mehmet Ağa
adında bir şakacı düğün evine
girip:

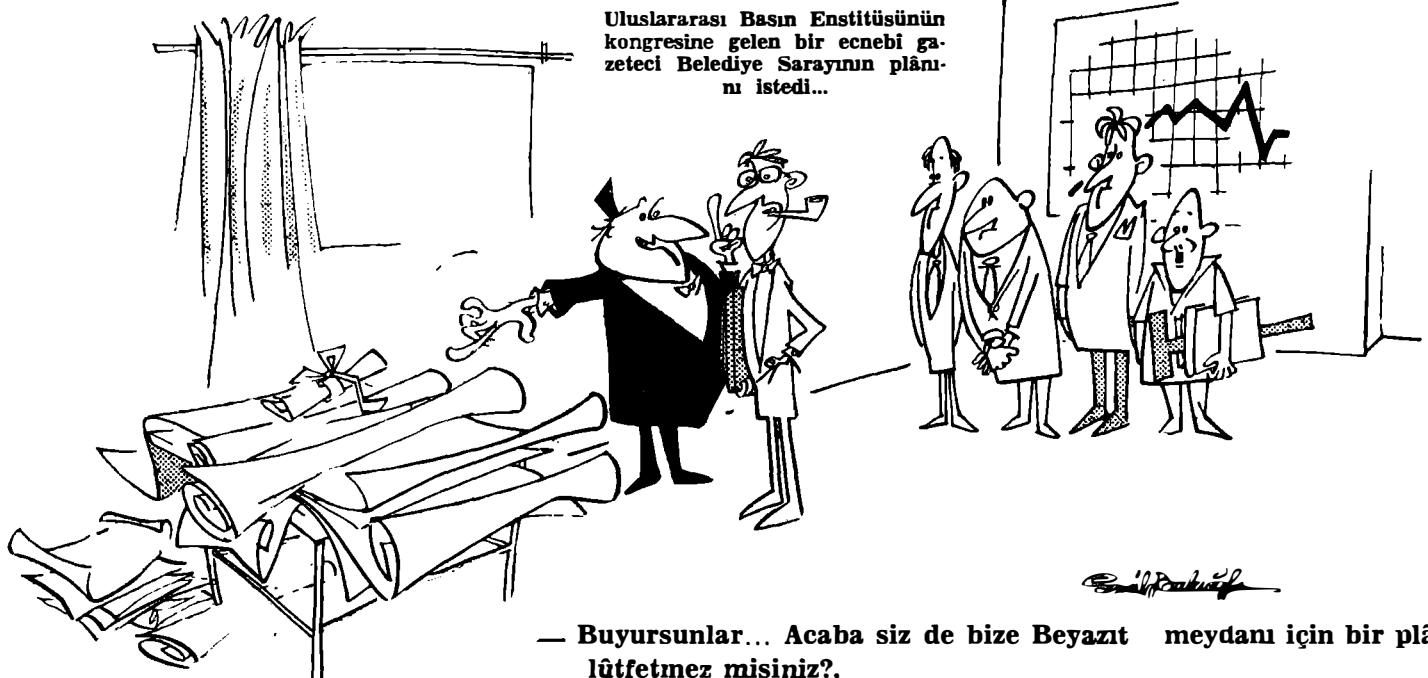
— Sivrihisardan gelin getir-
mekte olan kamyon devrildi, bir
sürü ölü ve yaralı var... deyince
ev birbirine girmiş. Baylan, ayı-
lan, hattâ çıldırma işaretleri
gösterenler... İş anlaşıncı, şa-
kacı Mehmet Ağa dayak yeme-
mek için kaçmış.

Gene İstanbulda bir ilkokul
öğretmeni hanımın sütüne şaka
olsun diye müşkil atan hademe
de bu cinsten şakacı... Zavallı
öğretmeni hastahaneye, hademe-
yi de karakola götürmüşler.

Eskiler «Eşek şakası» demek-
le kalmamışlar, «Lâfîfe lâfîfe ge-
rek» de demişler.

Münasebetsiz Mehmet Efen-
di'nin torunları çoğaldı mı ne?
Sultan Hanımı şakadan çıldık-
leyip, Padişah'tan:

— Affedin Padişahım, sizi san-
mıştım... diye özür dileyen İn-
cili Çavuş bile başka türlüdür.
Şakanın da gradosu kayboldu.
Memleket öylesine çığırından
çıktı ki şaşmıyalım.

— Buyursunlar... Acaba siz de bize Beyazıt meydanı için bir plân
lûtfetmez misiniz?.

Maskot parti v. s.

Bilmece suratlı küçük bir kızdı. Kendisine bir pikap hediye etmişlerdi ve on tane plâk. Sabahtan akşama kadar o on tane plâk çalışıyordu. Büyükler bıkışarlardı:

— «Hep aynı şey hep aynı şey bıkmadın mı?...»

Bilmece suratının bütün bilmeceğiyle onlara bakmış:

— «Yaaa... Siz seçim nutku dinliyorsunuz amma... Hem de hep bir tane» demişti... (Ona o nutuklar bir tane gibi geliyordu. Zaten bi'tanedir Lâlem... Küçük kızın ismi lâleydi...) Halbuki benim plâklarım, Lingo Lingo şişeler var... N'em alacak felek benim var, Daracık Daracık sokaklar var, ondan sonraa oy farfara farfara var, ondan sonra abidik gubidik var...»

Muhakkak ki plâkların konuları seçim nutuklarından daha değişikti, daha zengindi. Kimsenin şüphesi yoktu bundan... Hele abidik gubidikin!

O sırada radyo gene bir nutka dalmıştı:

«Halkın seviyesini yükselteceğiz... İhtiyaçlarını karşılayacağız... Gülmemiş yüzünü güldürecekiz...»

Konuşan bir kadındı, dinlenir, ölçülü, gençce bir ses... YTP'nin Yönetim Kurulu üyesi, maskotu, güzel yüzlü, sempatik Sevinç Düşünsel... Feridun Fikri Düşünselin kızı... Kimdi Feridun Fikri Düşünsel?.. Halk Partisinin kodamanlarından bir zamanlar, tek başına buyrukken C.H.P'... Amma neydi, bu bir zamanın kodamanı, tam tamına hatırlamıyorum... Tarih çabuk külleniyor, kül her dakika üflenmeyince...

Güzeldi, kendine göre çırpınmaları vardı bu sesin. Baro reisiğine bile adaylığını koymuştu bir zamanlar ve bir hayli oy toplamıştı o... Anafartalardaki küçük avukat yazıhanesi müsteriden fazla, partiliden boşalmazdı.

— «Gördün mü bak» dediler Lâleye. «Bu başka nutuk...»

Bilmece suratını havaya dikti, bir an dinledi...

Sevinç Düşünsel konuşuyordu: «Halkın seviyesini yükselteceğiz» (Nasıl yapacaksın bu işi hemşirem, sen onu söyle!)

«Halkın ihtiyaçlarını karşılayacağız» (Nasıl yapacaksın bunu hemşirem, sen onu söyle!)

«Halkın yüzünü güldürecekiz» (Şimdiden güldük... Bak bunda muvaffak oldun hemşirem!)

Eh, bu da bir başarıdır... Tebrikler!

Rejim yapmış parti:

Rejim yapmışçasına iplikleşmiş partinin bir maskotu daha var. Görünüşü, tutumu, kafası gürbüz, doktor Türkân Akbaşa. Onu konuşturmadılar nedense... Onun gürbüz mantığının ne söyleyebileceğini merak ederdim...

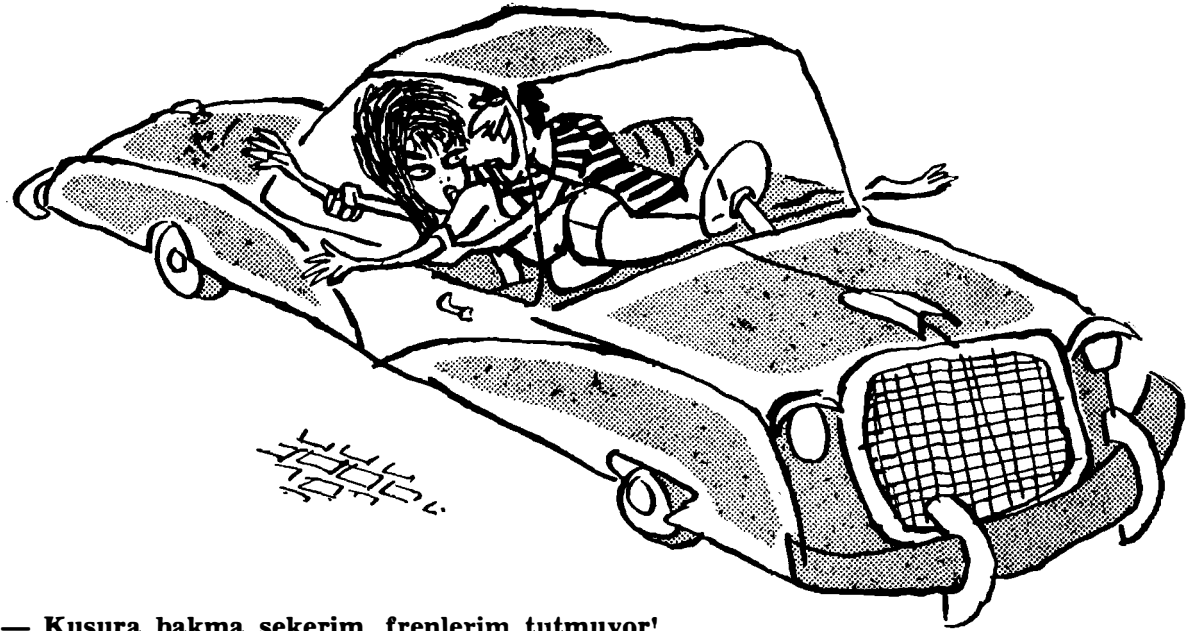
Susardı herhalde onun gürbüz mantığı...

Hey yarabbim yarabbim... Memleketteki tersliklerin arşı âläya kadar uzandığı devirde, «kurtarıcı adaylarınıza» iyi bakın!...

Şu YTP'ye kızdığım kadar hiçbir partiye kızmıyorum. Hürriyet partisini dağıttı... Kendi partisini ufalattı... Üstelik lâkırdının büyüğünden geçilmiyor partililerinde:

«Denge unsuruyuz...» «Denge unsuruyuz!» Doğru da söylüyorlar... Denge meydana, unsuruna göre tam!

Hâlâ oturuları, konuşuları şu

— Kusura bakma şekerim, frenlerim tutmuyor!..

biçim (Alicancıların: Bir de Azız oğullular var çünkü)

— «Alican, efendi adam...»

— «Çok çok namuslu...»

— «Çok çok...»

— «Babası da çok namuslu adamdı...»

— «Bütün yakınları da namuslu insanlardır!..»

— «Çok...»

— «Çoook...»

İnkâr eden yok. Amma ve lâkin Alican'ın dillere destan bu pederşahi namusu ile memleketi ferahlatacağına inançlı değilim...

Azızoglulara gelince... Kızıyolar. Önerine gelene kıızıyorlar. Bütün kendilerine çalışmayanlara kıızıyorlar... Kim kendileri için çalışmıyorsa, «Kredi almış»tır bir taraftan!.. Yahu şu kredi hangi partiden, hangi partinin desteğiyle veriliyor, bize de söyleyin... Nooolur kredisiz baylar!

Birini nerdeyse taşa tutuyorlardı:

— «CHP. için çalışıyor, vaaay» diye!

O «Biri» esprili adamdı kendini şöyle savundu:

— «Yahu, hadi sizin için çalışayım... Siz sonra C.H.P. ye katılıyorsunuz kararlarında, onu destekliyorsunuz. Ben de sizin vasıtanızla değil, direkt olarak C.H.P.'yi destekliyorum, eğer destekliyorsam... Var mı bir diyeceğiniz?...»

Yüzüne yok. Arkandan çoook! Kurtarıcı adaylarının sözleri bu, tutumları bu...

Geçen gün bir gazetede Y.T.P.'yi «temaşa» ettik... Attilâ Atlı Hanlığa mı özenmişti ne?... Altında bir at, omuzunda bir tüfek, parmağında bir «V» işareti... (Hay Allah Çörçil,

o İkinci Dünya Harbinde yaptığın «V» işaretini yapmaz olaydın!)

Memleketi en çok kalkındıracak bu «V» işareti...

Gel Lâlem gel, bırak şu rejim yapmış ve iplikleşmiş partiyi ve diğer partileri, ve nutuk atanlarını, ve atlı tüfekli, Çörçil bozuntusu «V» ilerini... Gel Lingo lingo şişeler'i, abidik gubidik'i... Ne varsa onlarda var!...

Biz bize benzeriz:

Vecizesinden sonra hep Yahya Kemal'in lâtifesi aklıma gelir:

— «Ne mutlu başkalarına!»

Türkiye'nin değerli ilim adamlarından Suat Sinanoğlu bir motosiklet kazası geçirir. Kendisi motosiklettedir. Bir çarpma olmuştur, otobüsle. Bacasını kaybetme tehlikesini geçirmiştir profesör. Bir sen yatmıştır. Ve bacak tâmir edilmiştir edilebildiği kadar...

Karşı tarafın avukatının vecizesi:

— «Efendim, bacak hırpalanmış n'oolacak?... Profesör güzellik yarışmasına katılmıyacak ya!..»

Ben de o biçim mantıkla cevap vereyim:

— «Gel senin dilini de koparalım!»

— «?...»

— «Dil söğüşü yapmağa saklamıyorsun ya!..»

Ah Yahya Kemal, Yahya Kemal! «Ne mutlu başkalarına!..»

Antin Gines Astinegor!..

Ermenice'de git gel git gel demekmiş...

«Antin gines Astinegor...»

Ankara vali muavini Ragıp Uğural anlattı:

Talebeliği Galatasaray lisesinde geçmiş. Yetim büyümüş. Mektepte bekâr talebe olarak okumuş. Liseye varınca hayat zorlaşmış. Arkadaşları, tatil günlerinde tiyatroya giderlermiş, sinemaya giderlermiş. Başka eğlence yerlerine de giderlermiş. Bunun, yazık parası yokmuş. Lisenin muhkem demir kapısının önüne çıkınca bir an sallanır, sonra dünyanın en önemli işini yapıyormuşçasına Taksime doğru yolarırmış. Taksim anıtının eşğinde de bir an sallanır tekrar lisenin muhkem kapısının önüne varırmış. Bu trafik her hafta yerine getirilirmiş.

O zamanlar iki metre boyunda bir kapıcı Hasan ağa varmış bir gözü kör, merhametli, pırsımış, hayati bilir. Bakar bakarmış garip oğlana ve şunları mırıldanmış başını sallıyarak:

«Antin Gines Astinegor...»

Git gel, git gel, yan!..

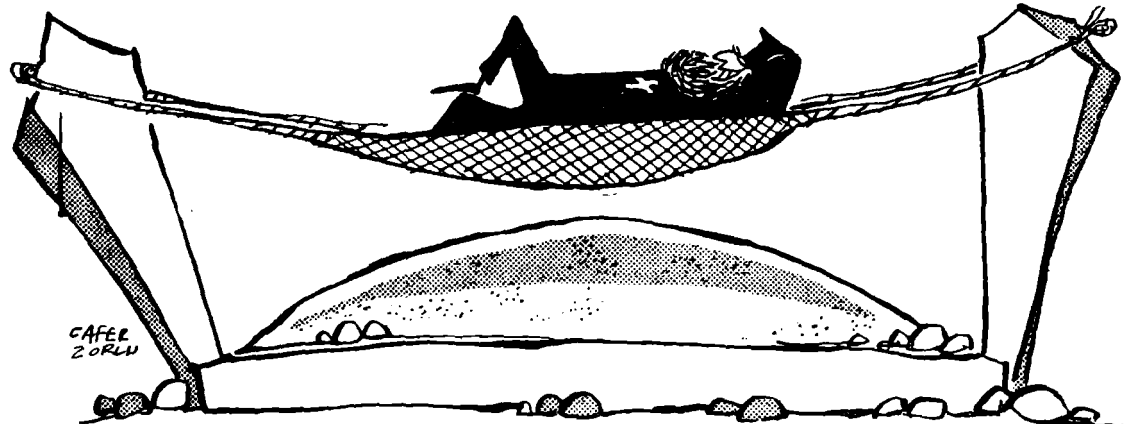
Ve nice devlet işlerinin bir «Antin gines astinegor»dan ibaret olduğunu bilirler, senin tâ o zaman söylediğin gibi!.. Gariplikten, sadece gariplikten birer Fâtihi edası takınıp, Taksimden Galatasarayına, Galatasaraydan Taksime giden Ragıp'ın tutumundan başka bir şey olmadığını bilirler tutumlarının.

Herhalde anılmağı ruhun çekti Hasan ağam!

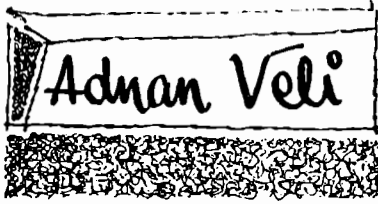
Nur içinde yat Hasan Ağa, nur!.. Her gün resmi arabaları ile devlethanelerinden Bakanlığa, Bakanlıktan bilmem nereye gidip gelen Fâtihi edalı büyüklerin o Galatasaraylı dükkü çocukları farkları ne ki?..

Antin gines astinegor!.. değil mi?..

Nimet ARZIK

Türk mezarında!

Şu Bizim Sosyete

içinde, yazı yazmasını bilen bir adam çıkmaz mı?.. Ben anlatırım, o yazar..

— Peki, siz bize hangi konularda faydalı olabilirsiniz?..

— Hangisini istersen onu anlatırım. Bir kere, bizim tarafta bir Fısırtı Melâhat vardır, onun yediği naneleri bir anlatsam, dünya ahali şaşar da kalır. Ondan sonracığuma, Şoför Necmi ile kaçan muhtarın gelinini anlatırım. Büyücü Saadet'in kaç yuva kurup kaç yuva yıktığını anlatırım. Ondan sonracığuma, Dürdane'nin anası olacak karının Zabıt Kâtibi Selâhattin efendiyle ne dolaplar çevirdiklerini anlatırım. Yani, hangi işi istersen onu anlatırım.

— Bizi, öyle dedikodular hiç ilgilendirmez bayan..

— Niye ilgilendirmiyormuş?.. Sizin şimdiye kadar yazdıklarınız da öyle şeyler değil mi sanki?.. Yok bilmem Nuriye Tekelci'nin baldızı eylülde çocuk doğuracakmış. Yok bilmem Mühendis Rıdvan, sevgilisi Fifi ile Paris'te buluşacaklarmış. Yok bilmem Sarı Nuran'la Hariciyeciler Lebib bey, apartmanda nasıl basılmışlar. Siz böyle şeyler istemiyor musunuz zaten?..

— Evet ama, sizin saydığınız isimler, kimseyi ilgilendirmez ki..

— Ayol evlâdım, benim saydığım isimlerle, sizin yazdığınız isimlerin arasında bir fark mı var yani?.. Siz geçende Suadiye

Yosması Nurten'i yazmışsınız. Nurten için de dünyanın en süzme lâflarını kullanmışsınız. Sözde, Nurten Nişantaşı sosyetesinin incisiymiş. Bu yıl Suadiye'de küçük köpeği ile dolaşırken, Başkent'in ünlü operatörü Naci'yi, güzelliğiyle çarpıvermiş. Şimdi Operatör Naci, perdeleri kapalı odada melânkoli geçiriyormuş. Nurten, plâj dönüşü, Amerikalı bir havacı ile kolkola görülmüş. Perşembe akşamı evlerinde verdiği partide, bütün delikanlılar onun körpeliğine, güzelliğine hayran kalarak, etrafında pervaneler gibi dönüp durmuşlar. Nurten'in giydiği, sırtı açık, penbe tuvalet, Dior'dan gelme imiş. Haftaya da beyaz kotralarıyla, Erdek Kampına gidecekmiş. Miş miş de, miş miş..

— E, ne olmuş yani?..

— Ayol Müdür bey oğlum, sizin, Nişantaşı Sosyetesinin incisi dediğiniz Nurten'i, sizin gazetinizden öğrenecek değilim ki ben.. Senin inci dediğin Nurten, Ebe Rahmiye hanımın kızı, Takunyalı Nurten'dir. 17 yaşında iken, üçüncü kürtağını, Kumkapı'daki ermeni doktora taksitle yaptırdıydı, bilmez miyim ben?.. Onun ilk kocası, Nalburt Tevfikti. İkinci kocası Defterdarlıkta çalışıyordu. Üçüncü kocası, otomobil komisyoncusu Çopur Câfer'di. Ondan boşandıktan sonra Demokratın zamanında, İstimlak Komisyonunda, ki Cingene Hasbi ile evlendi de,

eli üç kuruş gördü, evi de eşya gördü. Okudular da güldüm, bayıldım: «26 ncı yaş gününü Suadiye'de kutladı» diyerekten yazmışsınız. Sen hangi 26 dan bahsediyorsun evlâdım?.. Mustafa Kemal Paşa'nın sağlığında, Çapa Kız Muallim Mektebinde izciydi o.. Sen de 41, ben diyeyim 42.. Sen o sosyetenin incisini plâjda bir görsen, daha iyi anlarsın. Karının karnı, fırın sütüncüne dönmüş. Lânga'da İmam Zekeriyya'nın alt katında yedi sene oturduklar da boç etmedik kasap, bakkal bırakmadılar. He heeeey, sen neden bahsediyorsun Müdür bey oğlum?..

— Peki ama, bunlardan bize ne hanım efendi?

— Hani, diyeceğim şu ki, sosyete diyerekten sekiz tane kart karının adını bellemişsiniz, onların güzelliği, onların zenginliği, onların kibarlığı, onların asaleti diyerekten, seneler senesi trampet çalılıyorsunuz. O sizin, sosyete diyerekten yazdığınız cimbiz köşesi, çenesi kılı karıların hepsi, Maçka tarafına, Aksaray'dan, Atıkalı'den geçmedir. Öyle olduktan sonra, niye bizim tarafın dedikodularını makbul saymazmışsınız?..

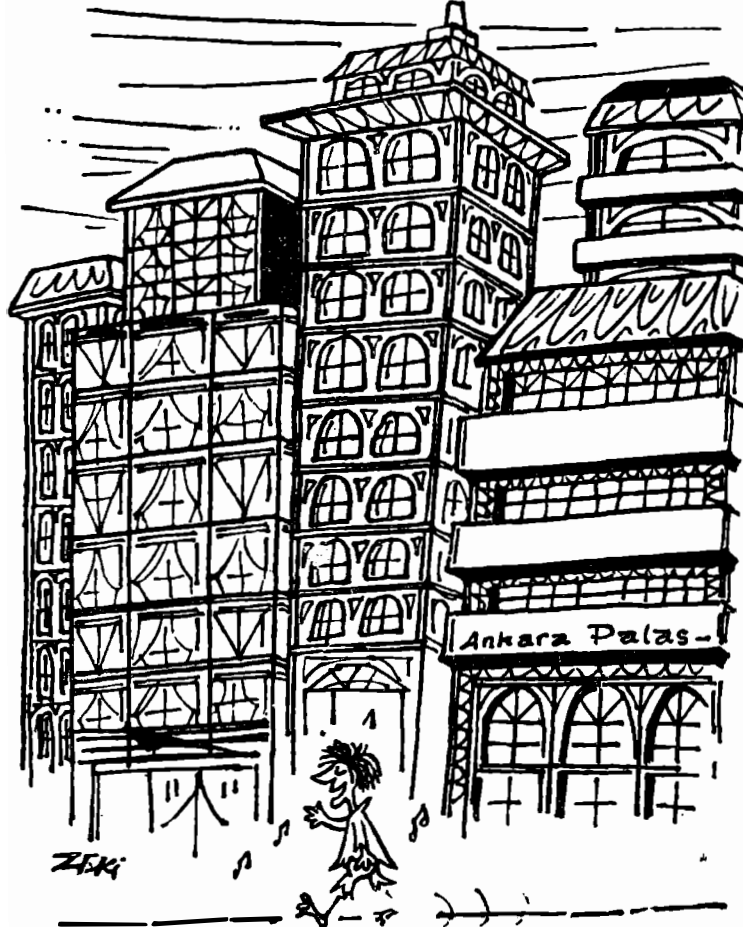
Yazı İşleri Müdürü Semih, kadına lâkırdı anlatamıyordu. Onun yanında, pencereye ilişmiş çocuklu kadına döndü:

— Siz de aynı iş için mi müracaat ediyorsunuz bayan?.. dedi.

— Aynı iş için ama evlâdım, benim dedikodumun, Kabasakal'dan tut, taaa Zeytinburnuna kadar her mahallede nâma çıkmıştır. Ben bir kere Terzi İfakat için bir dedikodu yapmıştım da, vallahi haftasına kalmadı, kocası İfakat'i, kirli çorap gibi kaldırıptı. Ondan sonracığuma, bir de Hüsnü'nün lohusalığında, gene bir dedikodu çıkarmıştım. Hüsnü'nün doğurduğu oğlan, esas Remzi efendinin çocuğu değildi diyerekten bir dedikodu yapmıştım da, vallahi ev ahalisi birbirine girdikten maada, hepsi de mahkemelere düştüyü. Sonradan Remzi Fendi bakıcıya gidip de baktırmış. Bakıcı da «Çocuk senindir» dedikten sonra, anca herifin yüreği rahatladıydı.

Odada bulunan kadınlardan biri söze karıştı:

— Müdür efendi oğlum, benim sana anlatacağım dedikodular, ötekilerinki gibi yavan şeyler değil vallahi.. Ben bir kere sana, eğer razı gelersen, Zülfiye'nin porselen takımlarının bir hikâyesini anlatayım. Faize hanımın, bu takımların üzerine nasıl oturduğunu bir dinlesen, kahrolayım ya ağzın uçuklar, ya da sıracı çıkarırsın. Ondan sonracığuma, bir de şeyi anlatırım. Neydi onun adı canım?.. Hani şimdi meşhur adam oldu. Neyse, ismi aklıma gelir sonra.. Herif bugün milyonluk adam oldu ama, bundan onbeş sene önceki halini bir bilsen, şaşarsın. Demokrat o zamanlar yeni icat olmuştu. Eline rezilliğin bayrağını geçirenler, bir senede zengin oluyorlardı, bilirsin.. Bu herif de o zaman Demokrata adam kandırıldı. Sonradan inşaat işlerine başladı. Şişli'nin arka ta-

— Ankara, Ankara, güzel Ankara,
Seni görmek ister her bahtı kara!

GAZETE idarehanesinin beklemesi odası epice kalabalıktı. Ziyaretçiler uzun süren denberi beledikleri halde, Yazı İşleri Müdürünü bir türlü görmemişlerdi. Bunların hepsi kadındı. Çoğu da başörtülüydü. Kadınlardan birinin kucagında, bir de çocuk vardı.

Bir ara, oda kapısı açıldı. Yazı İşleri Müdürü Semih, odadaki ziyaretçileri teker teker süzdükten sonra:

— Bayanlar, lütfen benim odama gelin, dedi. Hepiniz gelin..

Odada bekleyen kadınlar arasında bir kaynaşma oldu. Herkes ilk olarak odaya girebilmek için, yanındakini itip kakmaya başladı. Odaya girince, kimi bir iskemleye, kimi pencerenin içine, kimi de kaloriferin üstüne ilişti. Semih'in işten bunalmış bir hali vardı. Ziyaretçileri bir an önce başından savmak için, en başta oturan yeldirmeli, siyah başörtülü, yaşlıca hanıma döndü:

— Siz ne istiyorsunuz bayan?.. dedi.

Kadın, başörtüsünü sıkıladuktan sonra cevap verdi:

— Müdür bey oğlum!.. Sizin gazeteye dedikodu yazısı yazmak için adam lâzım olmuş. Beşyüz lira aylık verecekmişsiniz. Bizim kız gazeteyi okudu da bana haber verdi. Eğer ki, iyi dedikoducu istiyorsanız, sakın beni kaçırmayın.

— Hııı... Demek siz, dedikodu yazarlığı için müracaat ediyorsunuz?

— Evet..

— Okuyup yazma bilir misiniz siz?..

— Okuyup yazmışlığım yoktur ama, dedikodudan yana da, kimsecikler benimle aşık atamaz.

— Peki, dedikodu yazısını kim yazacak?..

— Bu gazetede ki bunca ahali

raflarında apartumanın birini dıktı, öbürünün temelini attı. Semirdikçe semirdi. Şimdi arsalar, otomofiller, hanlardan maa-da, bir de nakit parasını söylesem hayretinden soguk paça gibi donup kalıverirsin. Demokrat yıkıldıktan sonra, bu sefer Edalet'e el attı. Herif bir sefer Avrupa Memleketine gitmiyor mu, sekiz bavul dolusu naylonla dönüyor. Sonra o naylonlar mahalle mahalle bir satışa çıkar ki, başına bir dert açılmasın diyerekten kimsecikler yanına varamaz herifin.. Sonra, hani Osman bey şubesinde alınan otuz milyonun hikâyesi var ya.. O hikâyenin bütün girdisi çıktısı, ben de.. Sana sırf evrak muamelesini anlatacak olsam, vallahi bılâhi gâvur çift kapısında bir dilim ekmeği dileneyim, boynunun iki tarafı, aptessiz imam tesbihi gibi düğme düğme şişer. Sen bende dedikodu mu arıyorsun Müdür bey oğlum.. Şimdi Meclis tatil olup da hele bir İstanbul'a dökülsünler, sen ondan sonra gör beni...

Semih, bu kadının anlattıklarına biraz yanaşır gibi oldu.

— Sizin okuyup yazmışlığınız var mı?.. diye sordu.

— Biraz var ama evlâdım, macüskülleri iyi yapamıyorum. Onları da bizim oğlana yaptırırım.

— Peki, aylık olarak ne istiyorsunuz?..

— Vallahi evlâdım, ben bu iş şimdiye kadar meccanî yaptım ama, insan ne de olsa, emeğinin bir karşılığını istiyor. Ben sana bu işi ayda beşyüze yaparım ama, İstanbul'da olsun, Ankara'da olsun, vallahi rezil etmedik insan bırakmam. Neden dersen, hepsinin kirli çamaşırı mutlaka benim bildiğim yerlerde yıkanır.

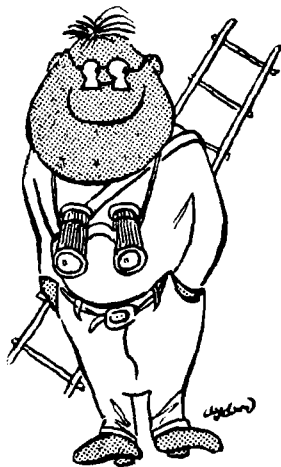
Kadının anlattıklarına Semih'in aklı adamakıllı yatmıştı. Ötekileri dışarı çıkardıktan sonra, kadına biraz daha konuştu.

Ertesi gün gazetede şöyle bir ilân yayınlanmıştı:

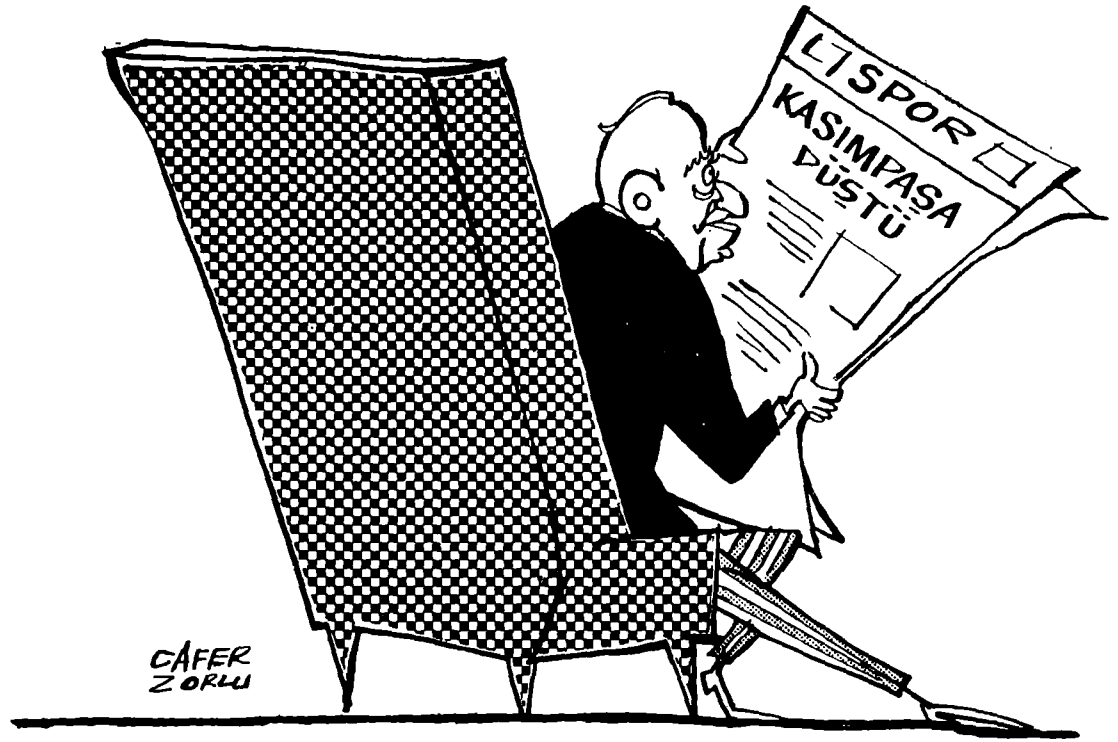
Sosyete Dedikoduları

«İstanbul ve Ankara sosyetelerini ilgilendiren en tatlı ve gerçek dedikoduları çarşamba gününden itibaren «sosyete dedikoduları» başlığı altında, Sosyetenin en yetkili kaleminden «Miskokulu» müstear imzasıyla okuyacaksınız. Sosyete'nin en nezih dedikodularını sabırsızlıkla bekleyiniz.»

Adnan VELİ

Röntgenci!

Yazısız

Sütlerimiz malûm...

İngiltere'nin sütü pek meşhur. Gerçekten de tününe lâyık... Krema sanki.

İngiliz ve Amerikan filmlerinde görürüz hep... Adam su içeceği yerde süt şişesini dikiverir ya? Bunlar, günlük hayatlarında da böyle... Su gibi süt içiyorlar. Geçenlerde sohbet ettiğim bir İngiliz arkadaş, lâf arasında, bana «Sizde de su gibi içilir mi?» diye sordu.

— Aman efendim, dedim... Biz, oldum olası zaten su gibi süt içeriz!

Vur... Fakat dinle!

Yakın tarih, büyük devletlerle küçük devletler arasında «Vur, fakat dinle» sözünün tatbikatıyla doludur.

Şöyle ki... Büyük devlet küçük devlete bir tane vurur... Sonra Birleşmiş Milletlere dönüp «fakat dinle» der.

Kıbrıs olayları dolayısıyla bizim, Birleşmiş Milletleri, ne kadar müşkül durumda bıraktığımızın bilmem farkında mısınız?

Zamanında bir tane vurmamızdan, Birleşmiş Milletler, hem küçük bir devletten olup olmadık lâflar işitiyor, hem de bugüne kadar böyle dayaksız bir benzer hâdiseye karşılaşmadığından ne yapacağını bilemiyor.

Zor durum!

Meşin ceketli kuzgun kuşağın İngiltere'deki ileri gelen temsilcilerinden olan «Mods»larla «Rockers»lerin Londra civarındaki sayfiye yerlerini bastıklarını, bu iki rakip grubun birbirleriyle çarpışmak için savaş meydanı olarak buralardaki plâj, gazino ve otelleri seçtiklerini, hastahaneleri yaralılarla doldurduklarını biliyorsunuz tabii.

İngiliz gazetelerinden birinde bu konuyla ilgili şöyle bir karikatür çıktı:

«Mods»larla «Rockers»lerin sıkışan baskınlarından korkan genellikle emekli subayların oturduğu bir semtte, birkaç yaşlı silâhını omuzlamış, mevzilenmiş, karşıdan gelen iki meşin ceketliye ateş edecek...

LONDRA'DAN NOTLAR :

Eski İngiliz askerleri arasında, bizdeki «Alının ortasına nişan almak» deyimini karşılayan «Gözünün akına nişan almak» diye bir tâbir varmış.

Karikatürdeki yaşlı emekliler şöyle diyorlardı:

— Birader, saçlarından gözlerini göremiyoruz ki...

Hakikaten bu meşin ceketliğin gözleri, önlerine arklarına düşürülmüş uzun saçlardan görülebilecek gibi değil.

Yüzleri örtülü, başları miğferli, tepeden tırnağa simsiyah bir tulum geçirilmiş gibi deriler içinde olduklarından turistler ekseriya müşkül durumda kalıyorlarmış!.. Zira hangisinin erkek, hangisinin kadın olduğu farkedilemiyor birden.

Hem erkek hem kadın

İşin tuhafı, birinin erkek mi kadın mı olduğunu burada resmi kayıtlardan da anlamak güç.

Bakın anlatalım: İngiltere'de geleneklerin Berlin duvarı gibi zor yıkılır olduklarını bilirsiniz. Nitekim, geçenlerde, bir Londra gazetesi, İngiliz tarihinde ilk defa böyle bir fotoğraf yayınlıyor diye, Londra Barosunun kongre oturumuna ait bir resim veriyordu. Bugüne kadar, baro kongrelerine ait resim yayınlamama âdeti bile varmış!

Evet, Baronun öyle geleneksel kayıtlamaları varmış ki, meselâ kadın avukat kabul etmesi de ancak son zamanlarda mümkün olmuş.

Bir ara Londra Hukuk Fakültelerinden parlak dereceyle mezun bir siyahi gencin avukatlık ruhsatı için baroya başvurması işleri karıştırmış. Zira o güne kadar bir zencinin İngiltere barolarına kabul edildiğine dair bir örnek -olay mevcut değil.

Bunun üzerine baro, düşünmüş taşınmış ve hem bir İngiliz barosuna Zenci kabul edildi dedirtmemek için hem de gelenek endişesiyle, Zenciye, avukatlık talebnamesini kadın olarak doldurmasını tavsiye etmiş.

Bu durumda şimdi, İngiltere'de, mahkemelerde erkek -baroda kadın bir avukat türü çıkmış bulunuyor ortaya...

Giderdim amma...

Elime geçen İstanbul ve Ankara gazetelerinde, Kıbrıs hakkında liderlerimizin verdiği demeçleri görünce, aklıma eski bir fıkra geldi.

Adamın biri varmış... Ne zaman arkadaşına uğrayıp «Hadi gel, şöyle bir gezelim» dese beriki:

— Gelirdim ama, işim var dermiş.

Bir değil, iki değil...

Adam uğrayıp «Hadi gel» şöyle bir iki adım atalım» diyor, arkadaşası:

— Çıkardım ama, çalışmalıyım, diyor.

Adam uğrayıp «Hadi sinemaya gidelim» diyor, beriki:

— Giderdim aba, çok işim var, diyor.

Bu, gündüz böyle... Gece böyle... Tatil günü böyle... Arkadaşın hep işi var, hep çalışıyor, çalışıyor...

Nihayet adam dayanamayıp; — Be kardeşim, diyor, bu memleketi Atatürk yalnız sana mı emanet etti?..

Şimdi Kıbrıs ile ilgili demeçlerinde bizim liderlerimiz «Şöyle yapardık ama, dünya barışını bozmak istemiyoruz»; «Bir iki adım atardık ama, NATO Birliği sarsılsın istemiyoruz» diye demeçler verdikçe, insanın:

— A iki gözüm, Dünya Barışı ile NATO Birliğini muhafaza, bir bize mi kalmış? deyiveresi geliyor.

Yazısız

Reklâm

Müşteri, berberin pırıl, pırıl parlayan saçsız başına baktıktan sonra:

— Mademki bu şampuan dökülen saçların yerine saç çıkarıyor, dedi, niçin siz de kullanmıyorsunuz?

— İzah edeyim bayım, bu ilâcın reklâmını çırağımınla beraber yapıyoruz. Ben ilâcı kullanmadan evvelki durumu o ise kullandıktan sonrakini, temsil ediyoruz.

Yaz hatıraları

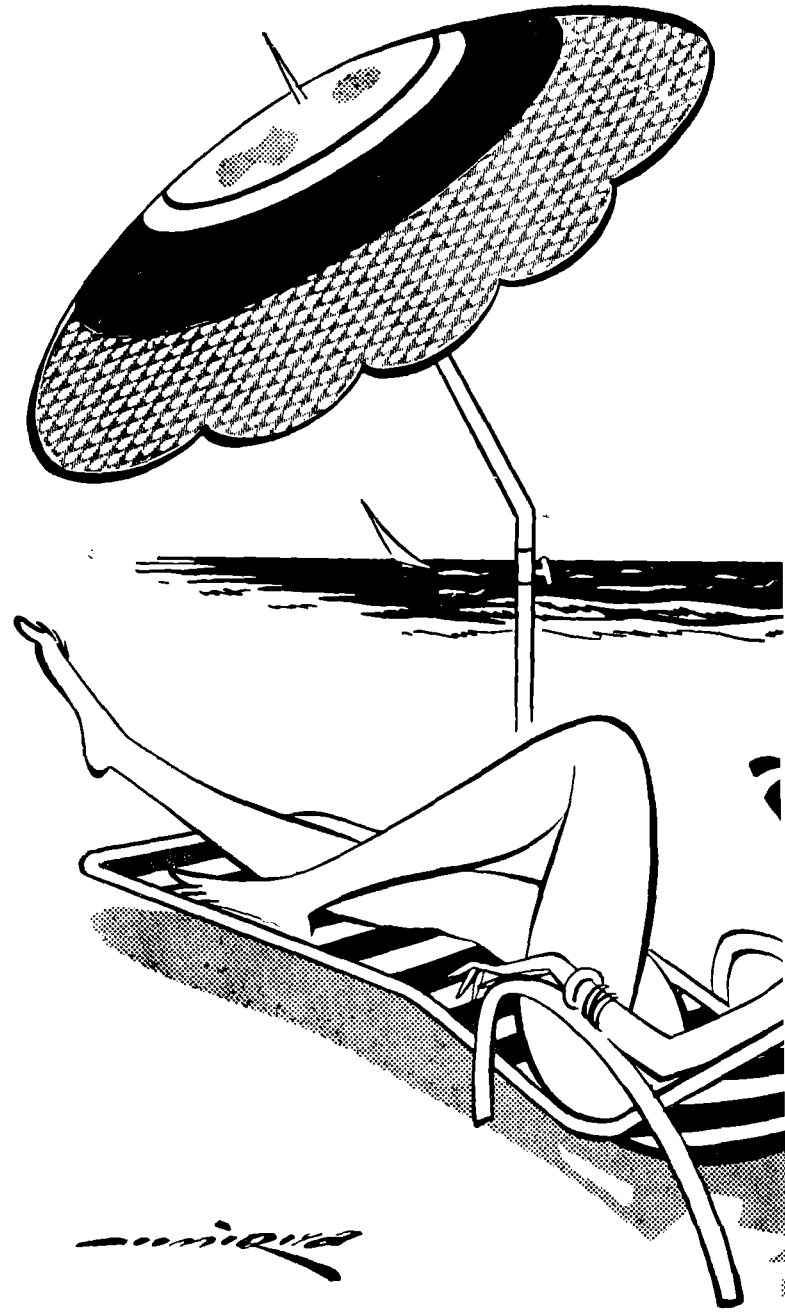
İki genç kadın iskelede konuşuyorlardı:

— Yazlıkta mısınız?

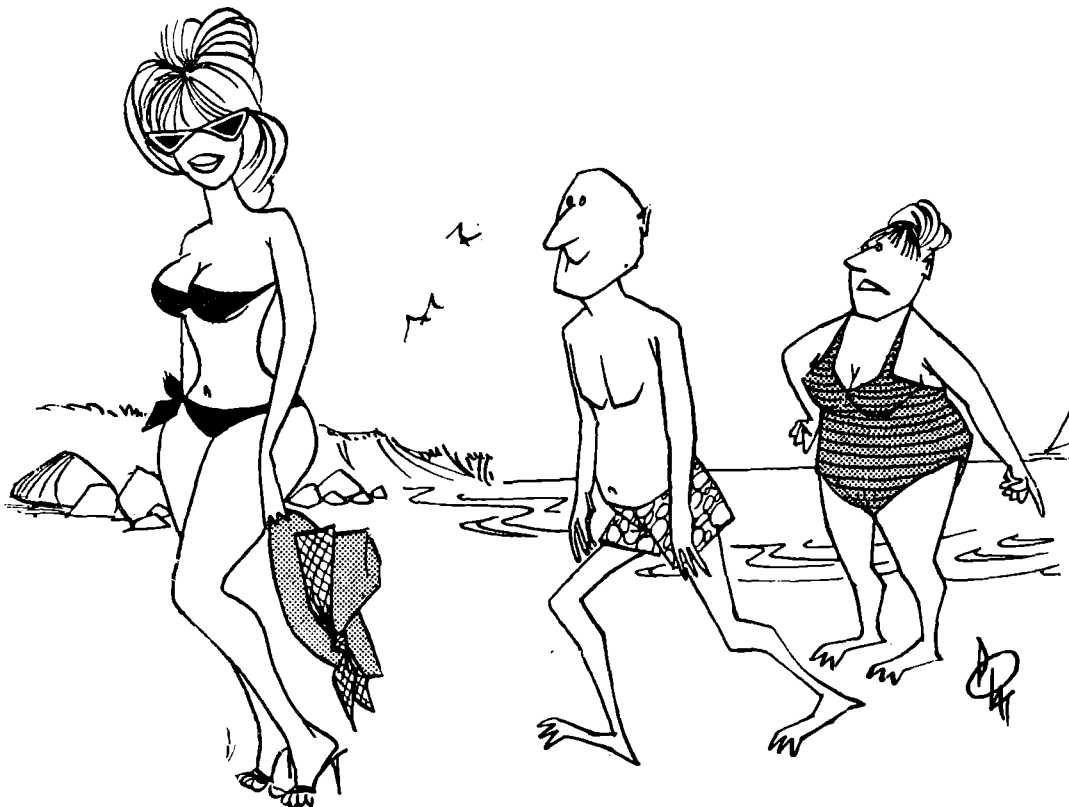
— Hayır, biz ancak üç senede bir yazlığa gideriz.

— Peki öbür yıllar ne yaparsınız?

— İlk senede geçen yazda yaptıklarımızdan, ikinci senede ise gelecek yazda ne yapacağımızdan bahseder, vakit geçiririz!.

- Soyun da gel, beraber güne
- Mayom yanımda değil..
- Zararı yok, gözlüğümü verir

— Herif.. Yanlış gidiyorsun, deniz bu tarafta!

Haziran A

Geldi cana can katan tatlı y
Fırlatalım bir yana kederleri.

Bir balkonda baş

Akşam üstü açalı

Nene lâzım düşünmek, dalma
Şairler senden alsın gelsin de

Bütün kış konserv

Yazın birdir yemi

Eller kiloyla altın biriktirsin

Biz hemen harcıyalım eldeki

Gidiyor harcıyanla

Bırakıp arkasında

Altın derya içinde yüzüp boğu

Kahyor yeryüzünde ancak ku

Cihanın felsefesi g

Çünkü toplar bekl

Çamlıca, Alemdağı, Kayışdağı

Buradan seyretmeye kim gide

Kıbrıs'taki papazın

Sevinçten güldürüy

Haziranın nefesi büyülüyor in

Ben bile bir vuruşta deviririz

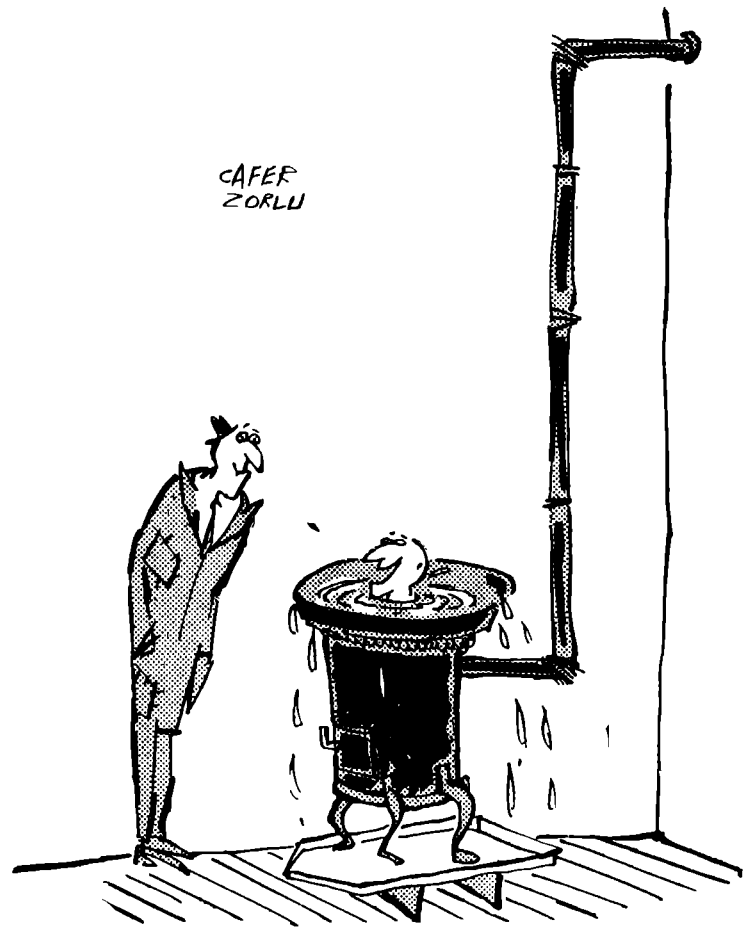
enclim..

n sana, kimse tanımaz!

akşamları

akşamları,
gamları...
aşa gurubu seyredelim,
aya karşı camları!
göğüs geçirmek?
ilhamları!
den bıktı, usandı gönlüm,
in olgunile hamları...
sterse,
hamları!
biriktiren bir yere,
hanları, hamamları...
anların,
u namları!
nünü gün etmektir,
yor yiyecek adamları!
dururken,
Ehramları?
işlediği günahlar,
or Ezher'de imamları!
anı,
çamları!

Çamdeviren

CAFER
ZORLU

— Ne yapayım, bir banyo alamadım gitti!..

Örnek

N. R. öğle yemeğine, yeni açılan bir lokantaya gitmişti. Bir büftek ısmarladı. Biraz sonra önüne gelen ulak et parçasına şöyle bir baktıktan sonra bir lokmada yedi ve garsona seslendi:

— Getirdiğin nümuneyi beğendim, şimdi bana tam bir porsiyon getir!

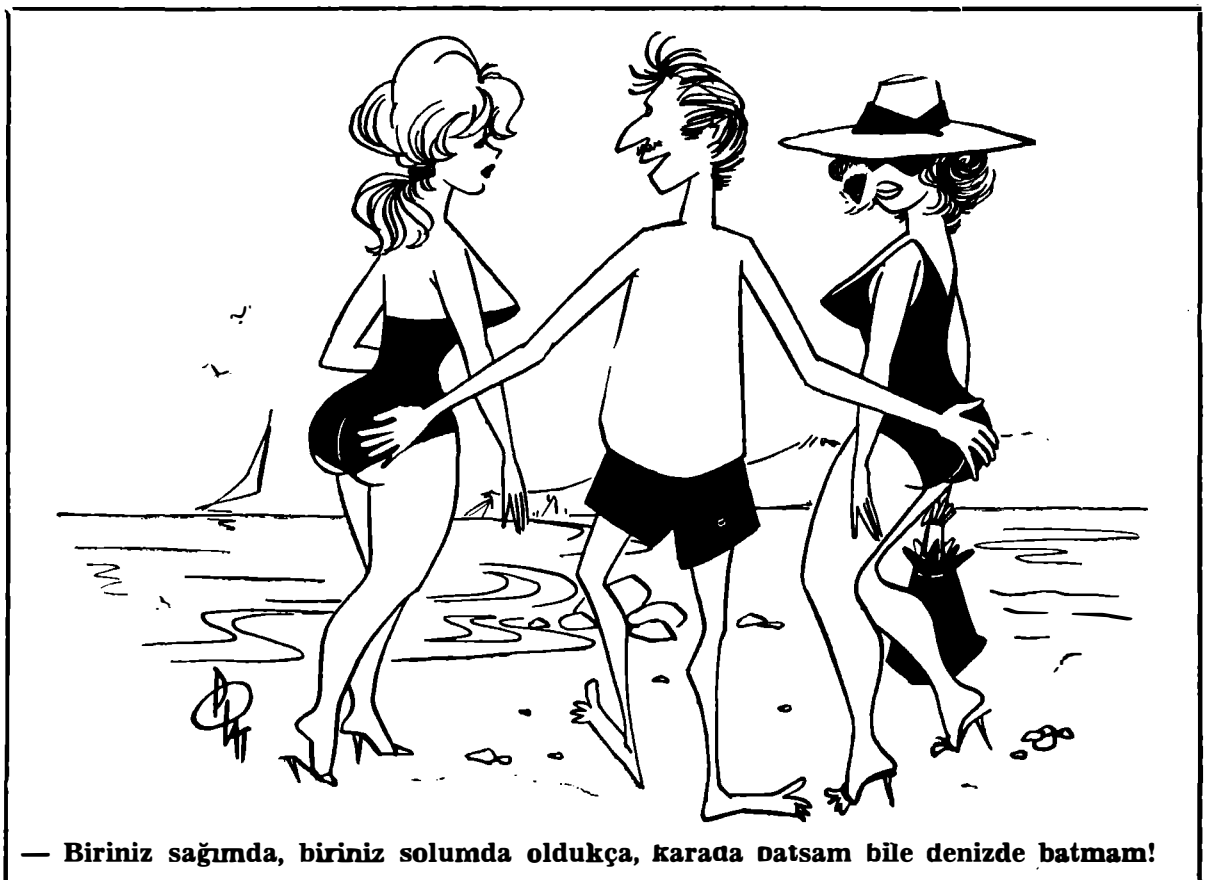
Tarihî otel

Turist, otel sahibine sordu:

— Oteliniz muhakkak ki tarihî bir yerdir!

— Evet efendim, arzu ederseniz size bu otelin tarihine alt bazı şeyler anlatabayım:

— Fena olmaz, yalnız daha önce garsonunuzun çayla beraber getirdiği o tarihi çöreğin hangi devirden kalma olduğunu öğrenmek isterim!.

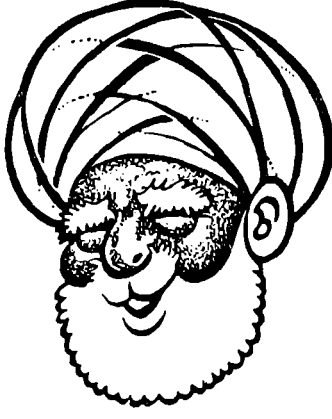

— Biriniz sağımda, biriniz solumda oldukça, karada datsam bile denizde batmam!

İlâveli Nasrettin Hoca Sayımız!

Temmuzun ilk haftası Nasrettin Hoca günüdür. Türk mizahının piri ve milletlerarası şöhreti hocamız, o gün Akşehir'de törenlerle anılır.

AKBABA, gelecek hafta bu mutlu gün şerefine 28 sayfalık ilâveli bir Nasrettin Hoca sayısı yayınlayacak.

Bütün yazarlarımız, bütün çizerlerimiz

kalemleri ve fırçaları ile

Hocamızın

Şanına lâayık fevkalâde bir sayı hazırladılar

Gelecek hafta

**REKLAM
LARINIZ
İÇİN**

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 22 43 84 - 22 43 85

Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER

DIŞ MUHABİRLER

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

A.B.D.
Almanya (Federal)
Almanya
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

GELEN imzasız mektupta şöyle deniliyordu:

«... Senden başka herkes, karının seni esmer, gözlüklü, sağ dudağının üstünde siyah bir beni olan, Prens de Galles yelekli, siyah rogan iskrpinli, ağzı sola doğru hafifçe yamuk bir gençle aldattığını biliyor.. Öğrenirsin diye bekledik, fakat sen uyana-
cağın yerde gün geçtikçe aptallaşıyorsun! Gözünü aç biraz..
Bir dost»

Antonio, mektubu birkaç defa okudu, okudukça içi paralandı. Fakat canı gibi sevdiği karısının bu hiyanetine bir türlü inanamak istemiyordu.

Bu mektup bir arkadaş şakası veya saadetlerini kıskanan bir densizin marifeti olabilirdi. Daktilo ile yazılmış olması ve imza-

SUÇÜSTÜ
ÇEVİREN : *Selami Yurdatop*

sız bulunması bunu gösteriyordu.

Üç gün sonra buna benzer bir mektup daha alınca bunun bir şaka olmadığına inandı. Fena halde sinirleri bozulmuş, rahatsızlığı kaçmıştı. Fakat karısına bunu belli etmiyordu.

Karısını baştan çıkaran herifi suçüstü yakalamak istiyordu.

Saadetini çalan bu esmer genç kimdi? Gelen mektupta evsafi tamamiyle belirtilmişti.

Kendi arkadaşlarını, tanıdıklarını gözünün önüne getirdi hiç birisinin yüzü mektupta çizilen çehreye uymuyordu. Karısının da ne akrabaları, ne de ahabalarının arasında esmer, gözlüklü sağ dudağının üstünde beni olan kimse yoktu.

Sinemada, gazinoda, sokakta rastgeldiği esmer gözlüklü insanların yüzlerini bir polis hafiyesi gibi inceliyor, az çok benzeyenlerin üşenmeden saatlerce peşine takılıyordu.

Bu işin ne kadar güç ve neta-meli olduğunu tahmin edersiniz.

Antonio, nihayet o klâsik sisteme baş vurmaya karar verdi. Karısına altı ay sürececek bir iş seyahatine çıkacağını, geleceği günü kendisine telgrafla bildireceğini söyledi ve Frescate'ye giden ilk vasıtaya atladı.

Onbeş gün sonra Roma'ya döndü. Gece yarısına doğru kirlenen namusunu temizlemek üzere evinin yolunu tuttu.

Tecrübeli bir hırsız ustahgıyla, en ufak bir ses çıkarmadan kapıyı yanındaki anahtarla açtı ve içeriye bir gölge gibi süzüldü.

Salondaki duvar saati onikiyi çahıyordu.

— Dann.. Dann.. Dann..

Her vuruş, yüreğine bir kurşun gibi işliyor, içine yeni bir sızı katıyordu. İskarpinlerini çıkardı, ceketini bir tarafa atarak ayaklarının ucuna basa basa salonu geçti. Yatak odasının kapısına gelince kulağını dayadı.

Aşk ve şehvet dolu baygın bir inilti duydu..

Bu karısının sesi idi. Artık

şüphesi kalmamıştı. Namuslu bildiği karısı bal gibi onu aldatıyordu.

Kapı aralığından hafif bir ışık sızıyordu. Bu karyolanın yanı başındaki abajurun kırmızı ışığı idi.

Karısını tam suçüstü yakalamak isteyen Antonio sinirlerini güçlükle zapt ediyordu.

Kapıyı yokladı. İçerden kilitli idi. Bitişik odanın, yatak odasına uzanan balkonuna geçti. Kalın perdeyi aralayarak içeriye baktı.

Karısı yarı çıplaktı. Üzerinde incecik naylon bir kombinezondan başka bir şey yoktu, sırtı kendisine dönüktü ve saçlarını düzeltmekle meşguldü.

Kıskançlığın ve köpürmüş bir öfkenin tesiriyle çılgına dönen Antonio'nun gözleri çıkmak çakmaktı.

Yatak odasına doğru bir adım daha attı. Kalbi durur gibi olmuştu.

Karısının aşığı o esmer gözlüklü adam karşısında duruyordu. Nefret dolu, kın dolu bakışlarla gözgöze geldiler.. Arslan kesilen Antonio elini cebine atıp tabancasını çıkardı ve yüzüne hiddetle bakan hasmının üzerine bir anda üç el ateş etti...

— Gravv.. Gravvv.. Gravvvv!..

Kurşunlar hedefini bulmuş ve önünde durduğu endam aynası param parça olmuştu..

✱

Taklit!

Bir kulüpte yerli şantözlerimizden biri Sarita Montelin bir şarkısını okuyordu. Dinleyicilerden biri, mendilini çıkararak yaşıran gözlerini sildi. Yanındaki sordu:

— Ağladığınızı görüyorum, herhalde İspanyolca'yı iyi biliyorsunuz!

— Hayır, bilmiyorum, fakat müzisyenim!

(Basın: 8871—112)

MİLLETLER GÜLÜYOR

— 39 numara giyerim ama, 37 numarayı çok seviyorum!

Göklerde

Epeydir göremediği Lady Howard'a rastlamıştı. Şuradan buradan konuştuktan sonra kocasının hatırını sorduğu zaman Lady Howard elini kalbine bastırıp:

— Ah; dedi, kocam mı? Artık göklerde maalesef...

Beriki büyük bir hayretle:

— Yaa, diye cevap verdi; ne memnun oldum bilemezsiniz! Demek artık tayyareciliğe başladı...

Kurtuluş

İki İrlandalı karşılaştılar. Biri sordu:

— Yahu bizim Patrik Murphy'yi gördüğün var mı?

— Yok! diye cevap verdi öbürü.. İdama mahkûm olmuştu ama kurtuldu cezadan... İnfazdan bir hafta önce kalb sektesinden öldü...

— Şu Carlo ne hain herif, beni Fred'le görünce hemen kocama haber verdi...

Şişmanlık

Küçük Paul, çok şişman olan Henry amca'yı gözden geçirip:

— Henry amca dedi; herhalde doğduğun zaman seni iki leylek taşıyıp getirmişti!..

— Sana «elinde bir şey varken bu kıza dokunma.. Gıdıklanıyor» demedim mi?..

Yaş

Dupont - Durand'ların evinde büyük ziyafet vardı. Büfenin önünde misafir madam Coupet, ev sahibine soruyordu:

— Sevgili dostum, Mösyö Durand; samimi söyleyin, kaç yaşında gösteriyorum?...

— Vallahi, madam, bir rakkam söyleyemeyeceğim!...

— Yo, olmaz!... Bakın size yardım edeyim: Kocam 50 yaşında, aramızda da 15 yaş fark olduğuna göre...

Ev sahibi haykırdı:

— Aziz Madam!.. Sizin yetmiş yaşına yakın olabileceğiniz hiç aklıma gelmemişti!...

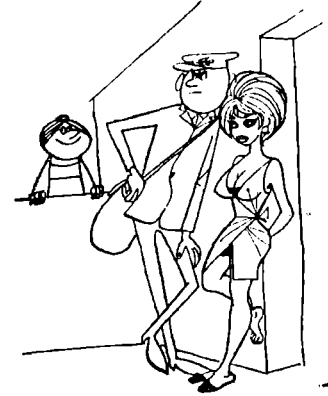
Hasta

Doktor, hastanın baş ucuna gelince karısına:

— Beni çok geç çağırmışsınız Madam, dedi. Bakın elleri mosmor olmuş bile!...

— Kocam boya yapar doktor bey...

— Öyleyse kocanızın şansı var!... Boyacı olmasaydı, şimdi ölmüştü bile!...

— Kim acaba kızıma her gün mektup yazan bu enayi?..
— Şişşt.. Ağzını topla!

Temizlik

Teftiş sonunda yüzbaşı, Jenkins'in dostça omuzuna vurup:

— Ordu sizinle iftihar etmeli Jenkins, dedi; anlatın bakalım bize silâhınız daima bu kadar temiz ve parlak tutmak için ne yapıyorsunuz?

— İlk önce seri numarasına bakıyorum kumandanım

— Seri numarasına mı? Anlamadım o neden?..

— Yanlışlıkla başkasının tüfeğini temizlememek için komutanım.

İzin

John bir haftalık izin istemişti; karısı bir çocuk dünyaya getirecekti. Bu haklı sebebe diyecek yoktu. Derhal kâğıtları tanzim edildi ve izin çıktı. Hareketinden önce yüzbaşı sordu:

— Aşağı yukarı ne zaman bekliyorsunuz bebeği John?

John cevap verdi:

— Ben eve vardıktan dokuz ay sonra komutanım!

Namuslu iş

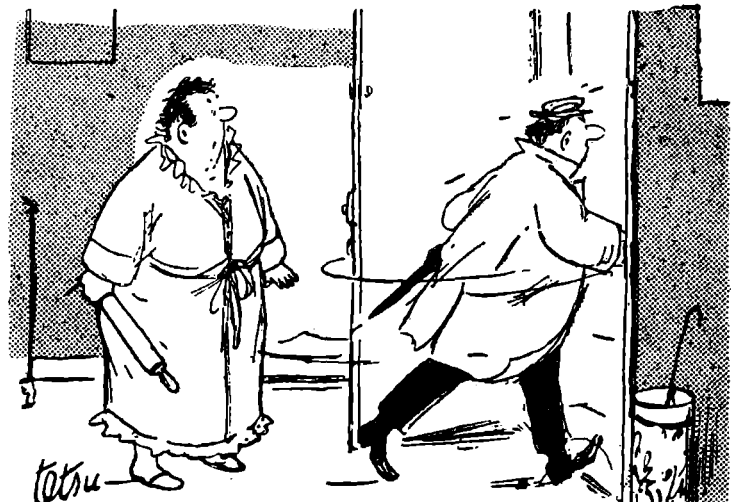
Blum'la Mayer, karınlarını iyice doyurmuşlar, sigaralarını tütürüyorlardı. Blum Mayer'in kulağına eğildi; kısıp bir sesle:

— Biliyor musun? Dedi. Namuslu para kazanmanın bir tek çıkar yolu var!...

— Nedir o? Söyle misin?..

Blum cevap verdi:

— Hah tamam, bilmediğinden yüzde yüz emindim!...

— Emile, gene neye kızdın?..

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Tarihte Mizah

Birebir İlâç

BİLİNDİĞİ gibi kazaskerlik, Osmanlı İmparatorluğu zamanında, Şeyhülislamlik-tan sonra gelen en büyük dini makamıdır. Şeyhülislamlar, çoğu zaman, kazaskerlerden seçilir-di.

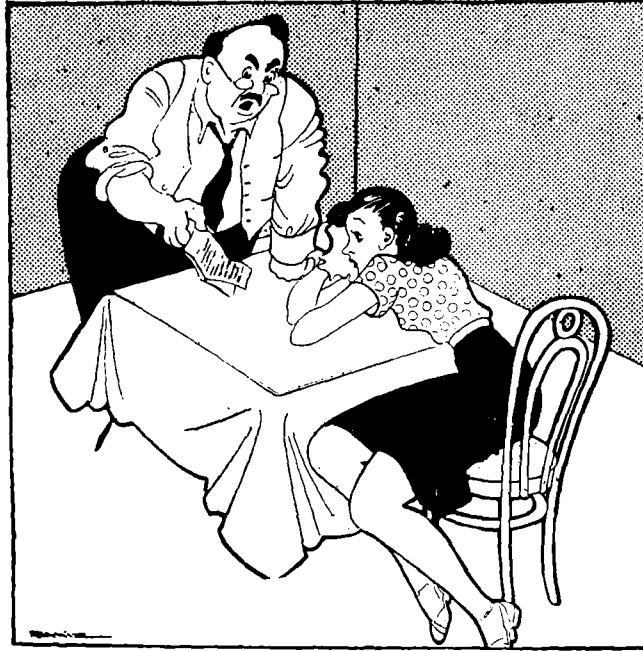
İlk zamanlar, bilgili, temiz ahlâklı kişilerden seçilen kazaskerler, sonraları bozulmuşlar; işe hatır ve rüşvet te karışınca, bu önemli işe gerçekten değersiz ve ahlâksız adamlar da atanır olmuştur.

Ahlâksız, bilgisiz, menfaatçı kazasker tiplerinden en ünlüleri Onyedinci yüzyılda «Deli» diye anılan Sultan İbrahim devrinde görülmüştü. Sultan İbrahim devrinin Rumeli ve Anadolu Kazaskerlerinin ikisi de birbirine rahmet okutacak nitelikte ahlâksız, zalim, rüşvetçi iki kişiydi.

Bu yıllarda İstanbul'da, Sarı Kâtip diye anılan nükteci, sözlü kolay kolay sakınmaz bir halk filozofu vardı. Sarı Kâtip, engin halk sevgisi ile, devletin çöküntüsünü görüyor; herhangi bir yetkisi bulunmadığı için, gidişin kötülüklerini -İşi şakaya boğarak- hicvetmekten başka elinden bir şey gelmiyordu. Onun en çok kızdığı, dış bilemediği devlet büyüklerinden ikisi de, Rumeli ve Anadolu Kazaskerleriydi.

Bir gün bir sohbet meclisinde üçü de bir arada bulunuyorlardı. Konu hastalıklardan, bunlardan korunma yollarından açılmıştı. Sarı Kâtip, fırsatı yakaladı; şöyle bir anısını anlattı:

«Efendim, geçenlerde çok şiddetli bir sıtmaya tutuldum. Önce tir tir titremekten harab oldum; ardından cayır cayır yanıma başladım. Bilinen bütün ilâçları denedim, fayda vermedi. Keskin nefesli hocalara okudum, etkisini görmedim.

Baba — O haylaz oğlanın mektubu ha?..

Kız — Vallahi değil baba, baksana hiç imlâ yanlışı yok!

Buzlara girdim, nafile.. Hasılı ne yaptım kâr etmedi. Nihayet aklıma bir çare geldi. Şeytana; eğer şu hastalığımı geçirecek olursa, Anadolu Kazaskeri efendinin bütün günahlarını, bütünü ile, kendisine adayacağımı söyledim. Ne dersiniz? Şeytan bundan öylesine memnun oldu ki, hastalığım, bir anda şıp diye kesildi; bir daha da yeniden deprenmedi..» Dinleyenlerden biri:

«— Neden Rumeli Kazaskerini değil de Anadolu Kazaskerinininkini adadınız?»

Diye sorunca Sarı Kâtip, hemen bunun da cevabını verdi:

«— Haa! Bakın, Rumeli Kazaskerinin günahlarını öyle olur olmaz hastalıklara adıyamam; Ben, onunkileri Kolera gibi, Veba gibi çok daha büyük âfetler için saklıyorum..»

Korkunç bir kaza

İkinci Meşrutiyet zamanı mizah dergilerinden (Çekirge), o günün siyasetçilerinden birinin attan düşmüş bir karikatürünü yayımlayarak, altına şu satırları yazıyor:

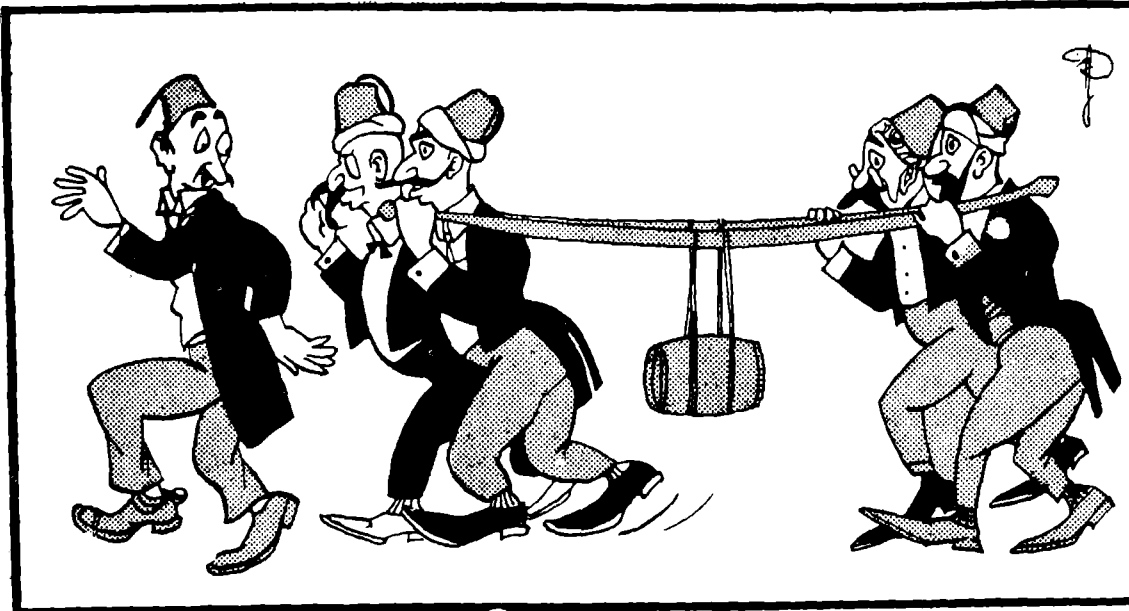
«Ahmağın biri attan düşmüştü. Bu düşüşten o kadar sersemledi ki, kalkınca hayvana ters bindi. Kendisini o halde görerler:

— Hayrola yahu; bu ne biçim iş?

Diye sordular; ahmak dertli dertli cevap verdi:

— Sormayın dostlar fena halde düştüm. Baksanıza, düşüşün şiddetinden hayvanın bile başı kopmuş!..»

«Hamallar asrileştirilecek.» — Gazeteler —

Hamal — Pardoon!..

Edebiyatta Mizah

İhtiyat iyidir

Şair Sadrazam Koca Ragıp Paşa'nın, şair dalkavuşu Haşmet'i bilmiyen pek azdır. Haşmet belki, çağına göre, orta halli bir şair sayılırdı ama, bugün için kendisini edebiyatımızda yaşatacak üç beş beytini bile bulmak hayli zor bir iştir. Böyle olduğu halde, kendisi, zamanının değerli şairlerinden daha çok anılıyorsa, bunu onun şairlik gücünde değil, şakacılık gücünde aramak gerektir.

Haşmet'le ilgili anılardan biri şudur:

Bir gün, sadrazamın düzenlediği eğlenti meclislerinden birinde söz, döne dolaşa, rüşvet konusuna gelip dayanır. Mecliste, uzun süredir önemli devlet görevlerinde bulunmuş önemli bir çok kişi de bulunmaktadır. Bu konudan hayli bağıры yanık olan Koca Ragıp Paşa, rüşvet alıp vermenin din ve ahlâk bakımından ne kadar ağır bir suç olduğu üzerinde yetkili bir konuşma yapar, konuşmasının sonunda coşar ve şöyle bir teklifte bulunur:

«— Arkadaşlar; der. İşte din ve iman ve işte onun kutsal kitabı olan Kur'an-ı Kerim.. Sizlere sesleniyorum: İçinizde, rüşvet almamış olduğuna dair, şu kitaba elbasıp yemin edecek kimse var mıdır?»

Odadakileri önce derin bir sessizlik ve tereddüt kaplar; ama biraz sonra birbirinden cesaret alarak, hepsi de teker teker Kur'ana el basıp hiç rüşvet yemediklerine dair yemin ederler. Yalnız Haşmet, bu heyecanlı törene katılmaz; ilgisiz ve sessiz, köşesinde oturup, meraklı gözlerle yemincileri izler. Ragıp Paşa ona:

«— Yahu Haşmet Efendi; sen de epeyi hatırı sayılır işlerde bulundun; diye sorar. Bu hesaba göre şu yemin etmek konusunda herhalde sana da bir pay düşmektedir. Oysaki oralı bile olmuyorsun. Ne dersin?»

Çaresiz kalan Haşmet, kalkar; gözlerini güldür güldür yemin eden önemli kişilerin üstünde gezdirdikten sonra, paşaya şu cevabı verir:

«— Tabii ben de yemin edeceğim efendim; ancak biraz beklememe izin veriniz.»

«— Neden Haşmet Efendi?»

«— Efendim; malûmu âlinizdir ki biz müslümanlarda «Yalan yere yemin edenler çarpılır ya da çatlarlar..» yollu bir inanç vardır. Şimdi bekliyorum; benden önce yemin eden sayın büyüklerimiz çarpılıp çatlamazlarsa ben de aynı cesaretle nasıl yemin ediyorum göreceksiniz..»

Özdeyişlerde Mizah :

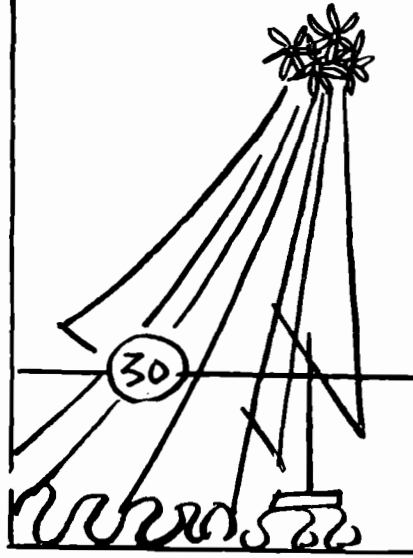
Güzel kadınlar, hiç konuşmadıkları vakit bile, hiç inandırmak gücüne sahiptirler.

— Alfred dö Vinyi —
İnsan karısından kolaylıkla kurtulabilir; asıl marifet metresinden kurtulabilmektir.

— Alfons Kar —

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHİR
ÇİZEN - TURHAN ŞELÇUK

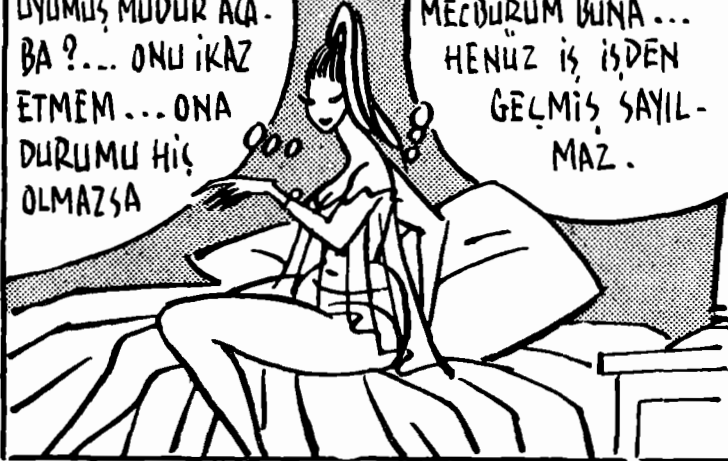

BU İŞE EN KESTİRME YOLDAN BİR HAL ÇARESİ BULMALI. FELÂKET SÜRATLE YAKLAŞIYOR. NERMIN ABLAM DURUMU ANLARSA MÜTHİŞ BİR DARBE OLUR BU ONUN İÇİN.

NERMİN ABLAM UYUMUŞ MUDUR AĞA-BA?... ONU İKAZ ETMEM... ONA DURUMU HİÇ OLMAZSA

ÇITLATMAM LÂZİM... MECBURUM BUNA... HENÜZ İŞ İŞDEN GELMİŞ SAYILMAZ.

İNŞALLAH UYUMAMIS- TIR. GİDİP BİR BAKA- YIM...

IŞIK VAR... UYUMAMIS... ALLAH YARDIM- LİM OLSUN...

OKUDUĞU ŞEYE KENDİNİ AMMA DA KAPTIRMIS... KAPİYİ ARAADIGIMIN FARKINA BİLE VARMADI.

HAVA ÇOK SICAK .. UYKUM KAÇTI... BİRAZ DA BAŞIMI AĞRIYOR... SENDE ASİRİN VAR MI ABLACIĞIM?...

TUHAŞ ŞEY ... BU GECE BENİM DE UYKUM KAÇ- TI... DALARIM DİYE KİTAP OKU- YORDUM.

ATEŞİN FİLÂN YOK AMA YÜZÜN KARMA KARIŞIK SE- NİN ... BİR ÜZÜNTÜN MÜ VAR YAYRULUĞUM... BİR ŞEYE Mİ SIKILDIN YOKSA?...

DEVAMI
VAR

HAYIR, HİÇ BİR ŞEYİM YOK... SADECE UYKUM KAÇTI.

BİR MİRASCI BİR ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 23 —

İkinci öksürük, hazırlıklı bulun demektir. Üçüncü öksürük: Toparlanın, geliyorum... Yani, elinizi çabuk tutun, benden günah gitti, geliyorum, demek... Ondan sonra da yine kapı açılmaz. Yavaş yavaş yirmiyeye kadar sayar, sonra kapıyı açarsın. Yine de içerdekiler, toparlanamamışlarsa, pardon, der dönersin... Olur a, içerdekiler, heyecandan, aceleden belki kapıyı kitlemeyi unutuvermişlerdir.

Bu durumda hangi kapıyı açabilirim?

Bahçeye çıktım ki, o yaz gecesi, ışıklı yollarda kolkola geziyorlar, fısıfısırsın da cilveleşiyorlar öpüşerek... Bahçedeki ara yollara saptım, oraları karanlık... Çayrlara sereserpe serilmişler, sevişiyorlar... Burası nasıl bir yer, şaştım şaştım kaldım...

Evet, evet, onu anlatacağım size... Sonra oradan deniz kıyısına doğru yürüdüm, bir kayalığın üstünden denize bakıyorum. Serin rüzgâr yüzüme çarpınca ayıldım biraz. Durduğum kayalığın altı kumsal, mehtapta ortalık gündüz gibi... Kumsalda birkaç delikanlı yüksek sesle tartışıyorlar. Beni görmüyorlar.

Müzayedeyi ismini ilk onlardan duydum. Kadının vücudunda bir ben varmış, delikanlılar ben'in yerinde anlaşıyorlardı. Biri sağ kabasında olduğunu, biri sol kalçasında, biri de poposunda olduğunu iddia ediyordu. Müzayedeyi ben'i yüzünden tartışmaları öyle kızıştı ki, birbirlerine sövüp saymaya başladılar, nerdeyse yumruk yumruğa kavga edecekler. Hepside bir birine «Sen benden daha mı iyi bileceksin?» diyordu. Sonunda üçyüz lirasına bahse tutuştular. Hangisinin dediği doğru çıkarsa, öbürlerinden üçyüz lira alacak. Şu işe bak, ben altmış liraya bir ay çalışmaya razıyım da iş bulamıyorum, burda oğlanlar karının ben'i nerde diye üçyüz lirasına bahse giriyorlar. Sonunda içlerinden biri,

— Çağıralım Müzayedeyi buraya, atalım kayığa açalım, bakalım ben'i nerde? Kimin dediği doğru çıkacak? dedi.

Döndüm ordan köşke girdim. Çekine çekine kalabalığın ara-

sından geçerken, bir kadının öbürüne beni gösterip arkamdan, — Maşallah, dibek gibi oğlan... dediğini duydum.

İndim paviyona, üç kadeh daha içtim ardarda. Sonra salona çıktım, taa dipteki pencerelerden birinin önüne gidip durdum, olup biteni seyre diyorum ayakta. İçkiyi de çok kaçırmışım, basım dönüyor.

Ne olup bitiyor diye etrafımı seyre diyorum, dalmışım. Arkamdan bir acaip fısıltılar gelmeye başladı. Dönüp baktım, arkamda pencerenin vişneçürüğü rengi kadife perdesi var. Allah Allah... Bu fısıltılar nereden geliyor? Böyle cıvılcıvıl bir sesler. Derken o kadife perde kıpır kıpır kıpırdamaya, dalgalanmaya başladı. Pencere açık değil ki, rüzgârdan oynasın perde...

Nasıl olduysa arkamdan birisi ceketimin eteğinden çekti. Boş bulunup az kaldı düşecektim. Tutunayım diye çabalarırken nasıl olduysa perdenin arkasına geçiverdim. Beni burda tanıyan yok, bu şakayı kim yapar? Sendeliyerek perde arkasına geçince düşüneyim diye tutunmaya çalışırken perdeye iyice dolandım. Elimi attığım yer, sıcak ve yumuşak; bir kadının pek seçemediğim uygunsuz bir yerine el atığımı anladım. Ama kadınıla perdeye dolanmışım, kurtulamıyorum ki... Kadın çığlık atacak da rezil olacağım diye ödüm patlıyor.

Perde dersem, bildiğimiz bayağı ev penceresi perdesi sanmayın; yüz metre mi, bin metre mi, öyle bir perde, bir sirk çadırı olur.

Ben kadına,

— Affedersiniz! diyorum boyuna, ama sarhoşluktan bir türlü toparlanıp da perdenin altından kurtulamıyorum. Kurtulmak için döndükçe, ikimiz birden perdeye dolanıyoruz, kundağa girmiş gibi orda sarmalandık. Perdenin yırtmaç yerini bulamıyorum ki aydınlığa fırlıyayım. Kadının mırıl mırıl mırıldanıyorsa da, artık şaşkınlıktan mı, yoksa sarhoşluktan mı, ne dediğini anlayamıyorum. Meğersem, sonradan Gipsi Kenan'ın söylediğine göre kadın, benim bonservisini sorarmış. Ne bilirim ben? Yüksek sosyetenin yabancıyım.

Böyle durumlarda bonservisi ortaya çıkarmak varmış.

Debelenip, perdeyle savaşır dururken, bir karambol oldu, ikimiz birden yere yuvarlandık. Dalgalarla boğuşur gibi perdeyle uğraşıyorum. En sonunda kadının dediğini anlıyabildim:

— Dur ayol, ne çırpınıp duruyorsun, telâşın ne?

Boğulacağım yahu... Salondaki onca kalabalıktan helâl süt emmiş bir Tanrı kulu da çıkıp, beni dolanıp sarmalandığın perdelerin arasından kurtarmıyor. Halbuki, böyle durumlarda kimse kimseye karışmazmış. Kibarlığın bir icabı olarak görmezden gelirlermiş. Çünkü herkes benim neden perde altına düştüğümü bilmezmiş ki... Bizi orda, keyfimizden debelenip çırpınıyoruz sanırlarmış. Halbuki ben de sanıyorum ki, herkes perde önüne toplanmış, kakkahalarla bizi seyreliyor.

Kadın,

— Telâşlanma şekerim, dur ayol!.. deyince biraz rahatlar gibiy oldum.

— Nerdeydin kâfir? Ne zaman dan beri burda seni bekliyorum... dedi kadın.

Hoppala...

— Beni mi?

— Seni tabii, kimi olacak hain!..

Kalın kadife perde arkasında, karanlıkta yüzümüzü göremediğimizden, telefonda konuşur gibi konuşuyoruz. Belli ki kadın yanlış telefon numarası çevirmiş, beni başkası sanıyor, birine benzetmiş.

— Bir yanlışlık olacak efendim, ben size söz vermedim ki...

— Aşkolsun Pertev, beni böyle mi karşılayacaktın?

— Sesimi benzettiniz, ben Pertev değilim ki...

— Aaa... Ne kadar da benziyorsunuz... Sen Tekin'in valla, hi, kokundan tanıdım işte...

— İnsan insana, ses sese, kokuya kokuya benzer... dedim.

Kadın bu sefer el atıp, bedeni mi yoklamaya başlamaz mı! Bir zaman pazımı muncıkladık-tan sonra,

— Hah tanıdım, dedi, Aydın'sın, nasıl bildim ama...

Bileğimi kadının elinden kurtarıp,

— Bilek bileğe benzer... dedim.

— Aaa... bildim işte. Sühâ'sın...

— Değil...

— Beni kandıramazsın, bıyıklarından tanıdım.

— Aman Hanımefendi, benim bıyıklarına yok ki...

— Aaaa, bıyığın değil miydi o...

— Saçımı tuttunuz...

— Yalçın'sın öyleyse, nasıl da tanıdım.

— Siz beni ille de benden başka birine mi benzeteceksiniz?

— Kimsin öyleyse?

— Tanımazsınız efendim. Ben bu semtin yabancıyım. Buraya yeni düştüm.

Bu sözünden bir hoşlansın...

— Aman ne espritüelsin!.. diye kakkaha atıyor.

Sonra,

— Tanıdım işte, Muzu, Muzu!.. diye üstüme atıldı birden. Çok da keskin, bayıltıcı bir koku sürünmüş. Boğulacağım, soluğum kesiliyor. Kollarını boynumdan çözüp,

— Rica ederim Hanımefendi... dedim.

— Aman şu perdeyi kaldır a-ramızdan!.. dedi.

Hay Allah razı olsun, ama nasıl kaldırıyım perdeyi?

— Nasıl kalkar perde, bir kurtulsak şurdan...

— Ben o perdeyi söyleyemiyorum canım...

— Ya hangi perdeyi?

— Resmîyet perdesini... Sizli bizli konuşma öyle, senli benli olalım artık...

Derken bu sefer kadınıla boğuşmaya başladık, perde bir yandan, kadın bir yandan... Nasıl olduysa birden, ben can havliyle bir sıyrıldım, kendimi perdenin öte yanında, ışıklı salonda buldum. Aman kurtuldum şükür, demeye kalmadan bir de baktım ki kadın tepemde... Kadın bana sarılıyor. «Rica ederim bırakın!» diye kadını nezaketle itiyorum. Kadın yere çöküyor. (Devamı var)

BUZDOLABI
ÇAMAŞIR MAKİNASI
GAZ SOBASI

ARÇELİK

BUZDOLABI
ÇAMAŞIR MAKİNASI
GAZ SOBASI

(Faal: 4302—111)

Sultanın ARZUSU

OYNAYANLAR :

Sultan : Yirmi üç yaşında, genç güzel, ateşli.
Dadı : İhtiyar, çok bilmiş; sultan, elinde büyümüştür.
Nöbetçi : Yirmi yedi yaşında arslan gibi, gürbüz bir deiklanlı.
Vak'a : Evvel zaman içinde, meçhul bir ülkede geçer.
Sahne : Sarayda, harem dairesinde, Sultanın özel odası.

BİRİNCİ MECLİS

Sultan — Dadı

Dadı

Derdin nedir sultanım, yine benzin sararmış?
Böyle her gün ağlamak, emin ol ki zararlı!
Söyle, kalbinde ne var? Gel, saklama dadından,
Sana kul, köle olan bu ihtiyar kadından!

Sultan

Hiçbir şeyim yok dadı...

Dadı

Hayır gönlün kederde!

Yavrum çare bulunur bu dünyada her derde!
Güzel yüzün, âdeta ağlar gibi gülüyor,
Gülerken, dudakların titreyip bükülüyor!
Huzurunda elpençe dururken halayıklar,
Teşrifini beklerken arabalar, kayıklar,
Bir küçücük odada yapa yalnız yaşıyorsun,
Eminim ki bu hale kendin de şaşıyorsun!

Sultan

Peki, söyleyim.. Yalnız duymasın efendimiz!

Dadı

Canım, bizim dünyayı altüst eder fendimiz!

Sultan

Dinle.. Gerçi bu hayat, uzaktan anlı, şanlı,
Uşaklarımız bile debdebeli, nişanlı!
Her şey emrime hazır bu koskoca sarayda;
Ne yazık ki bunların hiçbirinden yok fayda!
Güneş gibi parlıyor gerçi başımda tacım;
Fakat, her kadın gibi ben de aşka muhtacım!
İstiyorum, uğrumda, çırpınan, coşan bir kalp!
Tacın, tahtın, her şeyin üstünde koşan bir kalp!
Bir kalp ki, sarayları devirsin, dümdüz etsin!
Halbuki, huzurunda eğiliyor hep başlar,
Emretsem, diz çökecek önümde dağlar, taşlar!

Dadı

Hiç üzülme sultanım.. Bu bir gençlik havası,
Elbet bulunacaktır bu derdin de devası!..

İKİNCİ MECLİS

Dadı — Nöbetçi

[Sahne: Sarayın iç avlusu]

Dadı

Bana bak, sözlerimi anladın ya iyice.
Dosdoğru odasına gireceksin bu gece!
Bağırırsın, olmaz desin, hiç dinleme sözünü,
İcabında, ölümden esirgeme gözünü,
Kollarını sımsıkı dolayiver boynuna

Nöbetçi

Merak etme, sözüm söz.. Gireceğim koynuna!

ÜÇÜNCÜ MECLİS

Sultan — Dadı

[Sahne: Sarayda, harem dairesinde, sultanın yatak odası, vakit: gece yarısı nöbetçi sultanın yanından henüz çıkmıştır.]

Dadı

Sultan, memnun musun?..

Sultan

Hayır, bedbahtım dadı!.

Dediğim oldu ama istediğim olmadı:

O kadar güzeldi ki, bakar bakmaz yüzüne,
Ben hacet bırakmadım onun tecavüzüne!

ÇİMDİK

«Fezaya dünya ile haberleşecek füzeler atıldı.»

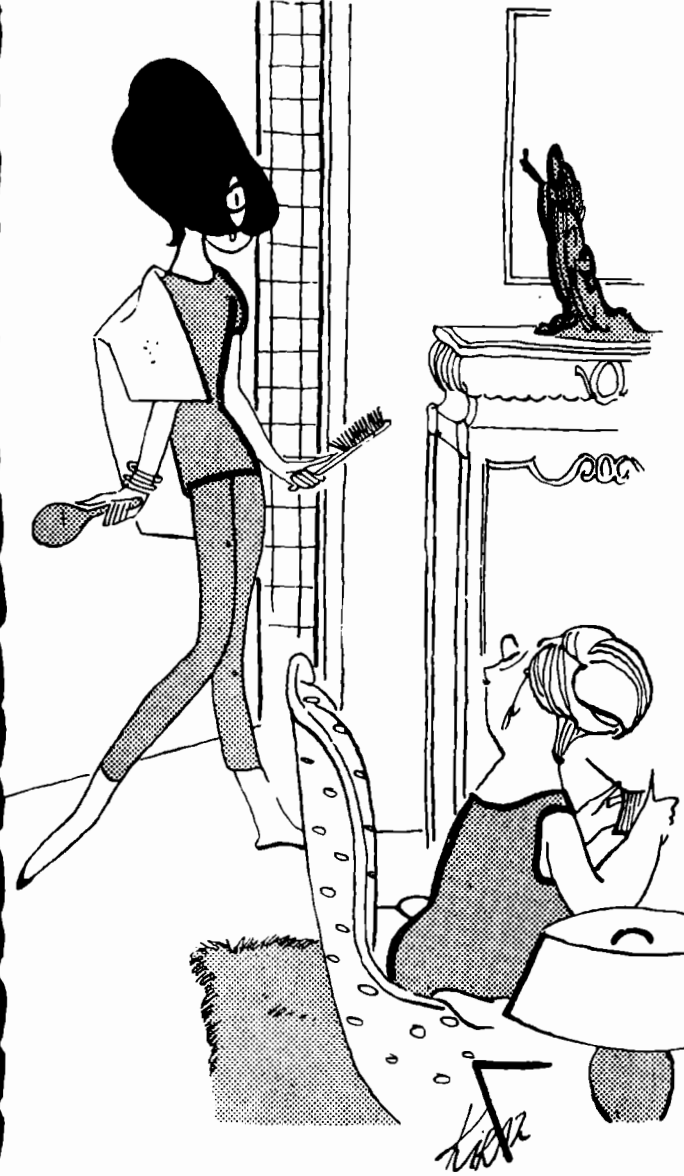
— Gazeteler —

— Ne diyor, ne diyor?..

— Süreyya Maximilian Schell ile evlendi mi diye soruyor!..

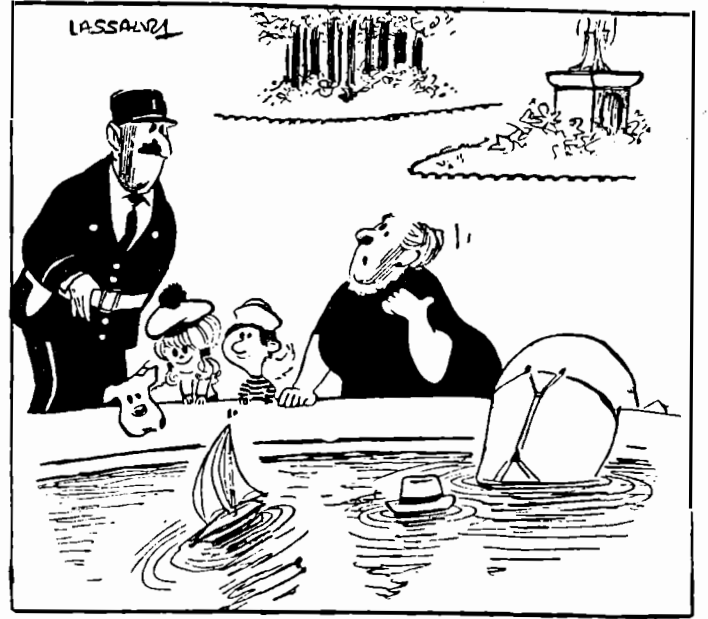
Dünya Karikatürleri

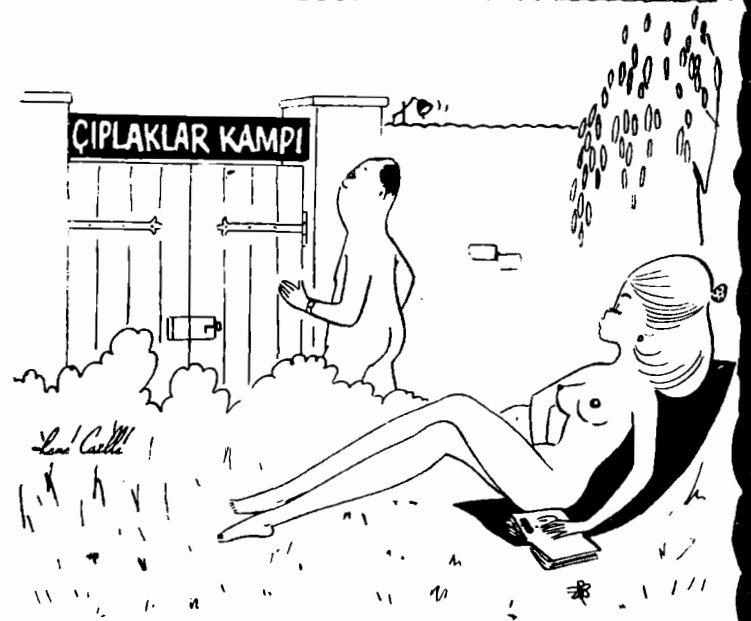
-NASIL ANNE TAM MALIN
GÖZÜ OLDUM DEĞİL Mİ?

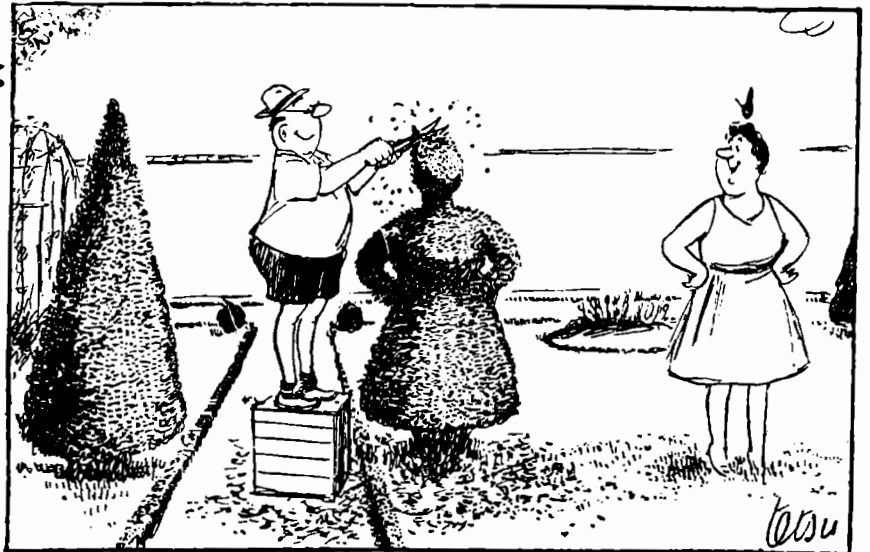
-POOOL, NE YAPIYORSUN?

-ARTIK MERAK ETMEYE BAŞLADIM:
ÜÇ SAATTİR BÖYLE DURUYOR ..

-BELKİ BİR YABANCIDIR, KAPIYI
AÇMADAN KRAVATINI TAKSAN...

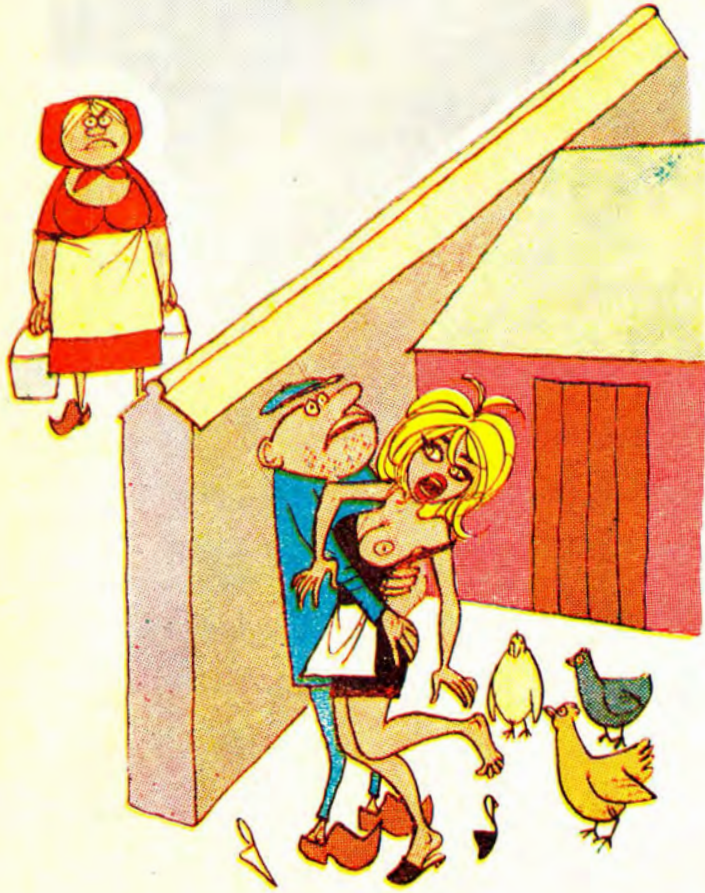
-RİCA EDERİM KİMİLDAMA KARICIĞIM...

YAPI ve KREDİ BANKASI

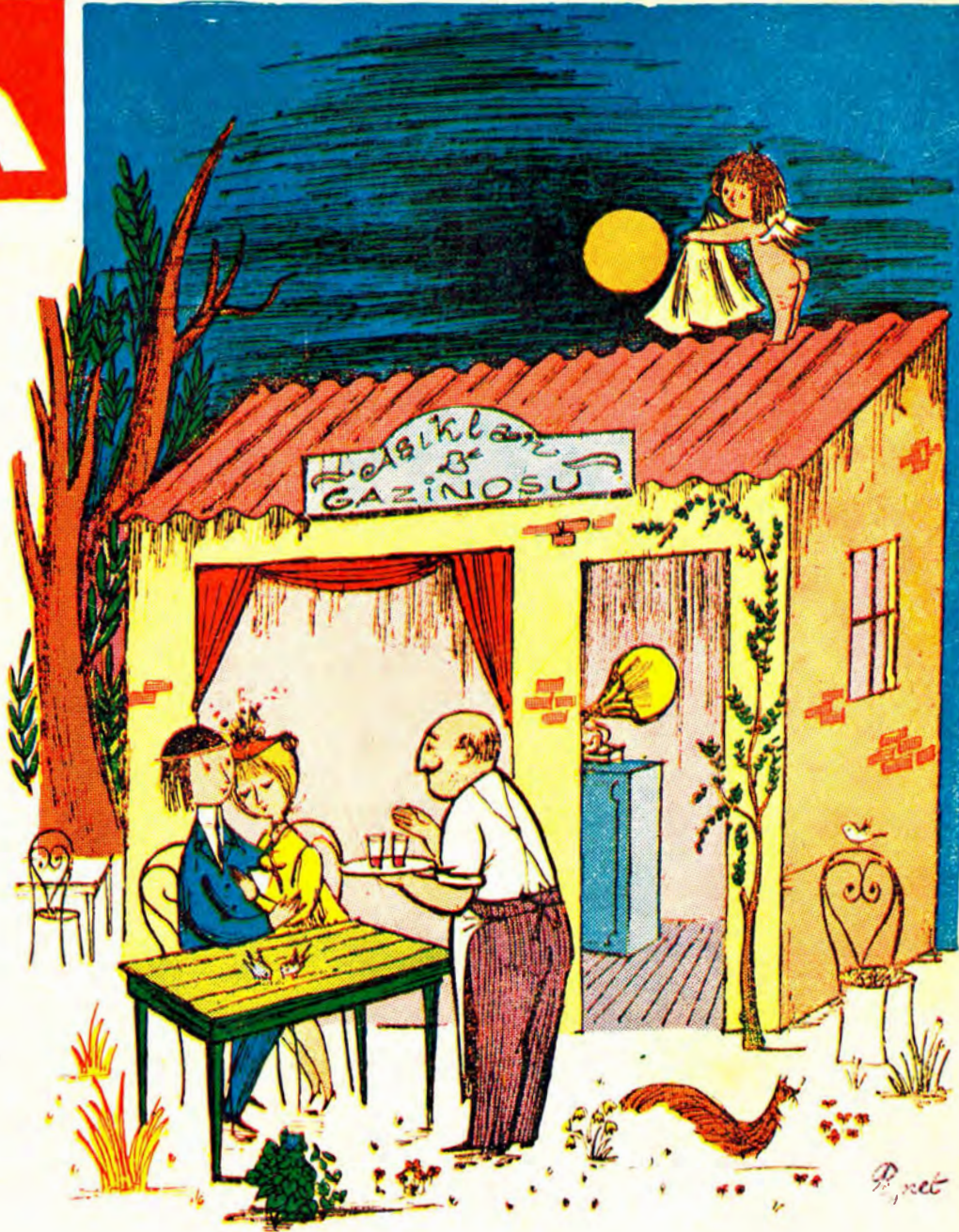

(Reklâmcılık: 1788—113)

Aklala

- BECERİKSİZ HERİF!.. HALÂ BİR
TAVUK TUTUP GETİRECEKSİN...

- YEMEĞİNİZİ AY IŞIĞINDA MI, YOKSA KA-
RANLIKTA MI YEMEK İSTERSİNİZ?

- POOOOOL, HADİ KARNINI DOYUR, SENİN GÖZÜN DOYMAZ!

- HİÇ TALİHİM YOK - NE ZAM-
AN OLTAYI ATSAM, YA
BİR YOSUN TAKILIYOR,
YA BİR PAÇAVRA!